

II

(Tiedonannot)

EUROOPAN UNIONIN TOIMIELINTEN, ELINTEN, TOIMISTOJEN JA
VIRASTOJEN TIEDONANNOT

EUROOPAN KOMISSIO

KOMISSIION TIEDONANTO

**tarkistetun pankkialan kriisinratkaisukehyksen tiettyjen säännösten tulkinnasta vastauksena
jäsenvaltioiden viranomaisten esittämiin kysymyksiin**

(2020/C 321/01)

Euroopan parlamentti ja neuvosto hyväksyivät Euroopan komission marraskuussa 2016 ehdottaman pankkialan uudistuspaketin 20. toukokuuta 2019, ja se julkaistiin virallisessa lehdessä 7. kesäkuuta 2019. Paketti sisältää muun muassa muutoksia unionin pankkialan kriisinratkaisukehykseen. Muutokset tehdään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU⁽¹⁾ muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2019/879⁽²⁾ (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014⁽³⁾ muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/877⁽⁴⁾ (yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus) nojalla. Tällä uudistuksella pannaan unionissa täytäntöön maailmanlaajuisia järjestelmän kannalta merkittäviä pankkeja koskeva kansainvälinen kokonaistappionkattamiskykyä (TLAC) koskeva standardi. Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä hyväksyi standardin marraskuussa 2015, ja sillä edistetään kaikkia pankkeja koskevan omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskevan vähimmäisvaatimuksen (MREL) soveltamista. Tarkistetun kehyksen tarkoituksena varmistaa entistä paremmin, että pankkien tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen tehdään yksityisin keinoin, kun ne joutuvat taloudellisiin vaikeuksiin ja kun ne myöhemmin asetetaan kriisinratkaisuun.

Direktiivin (EU) 2019/879 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti jäsenvaltioiden on saatettava direktiivin säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöään viimeistään 28 päivänä joulukuuta 2020. Voidakseen helpottaa oikea-aikaista, yhdenmukaista ja täsmällistä saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä komissio aikoo antaa tämän tiedonannon liitteessä vastauksia jäsenvaltioiden viranomaisten esittämiin kysymyksiin, jotka koskevat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin tiettyjen säännösten tulkintaa sekä niiden vuorovaikutusta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013⁽⁵⁾ (vakavaraisuusasetus) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU⁽⁶⁾ (vakavaraisuusdirektiivi) kanssa.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä kuudennen neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/879, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 296).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismiin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/877, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 226).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

Komissio antaa näin ollen tässä tiedonannossa seuraaviin säädöksiin liittyviä vastauksia:

- direktiivi (EU) 2014/59/EU (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä (EU) 2019/879
- asetus (EU) N:o 806/2014 (yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus), sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EU) 2019/877
- asetus (EU) N:o 575/2013 (vakavaraisuusasetus), sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/876 ⁽⁷⁾
- direktiivi 2013/36/EU (vakavaraisuusdirektiivi), sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/878 ⁽⁸⁾.

Tässä tiedonannossa selvennetään säännöksiä, jotka jo sisältyvät sovellettavaan lainsäädäntöön. Sillä ei laajenneta tällaisesta lainsäädännöstä johtuvia oikeuksia ja velvoitteita eikä oteta käyttöön mitään lisävaatimuksia, jotka kohdistuvat toimijoihin ja toimivaltaisiin viranomaisiin. Tiedonanto on tarkoitettu pelkästään avuksi jäsenvaltioiden viranomaisille asiaankuuluvien säädösten saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä ja niiden täytäntöönpanossa. Ainoastaan Euroopan unionin tuomioistuimella on lopullinen toimivalta tulkita unionin lainsäädäntöä. Tässä tiedonannossa esitettyjä näkemyksiä ei pidä ymmärtää siten, että ne määräävät ennalta Euroopan komission kannan unionin ja kansallisissa tuomioistuimissa mahdollisesti käsiteltävissä asioissa.

Komissio aikoo lisäksi antaa pian tiedonannon, jossa on vastauksia sen Euroopan valvontaviranomaisilta saamiin kysymyksiin, asetusten (EU) N:o 1093/2010, (EU) N:o 1094/2010 ja (EU) N:o 1095/2010 16 b artiklan 5 kohdan mukaisesti. Tiedonannossa selkeytetään tiettyjä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin säännöksiä, joista Euroopan pankkiviranomainen on toimittanut kysymyksiä.

⁽⁷⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/876, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 575/2013 muuttamisesta vähimmäisomavaraisuusasteen, pysyvän varainhankinnan vaatimuksen, omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimusten, vastapuoliriskin, markkinariskin, keskusvastapuoliin liittyvien vastuiden, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin liittyvien vastuiden, suurten asiakasriskien ja raportointi- ja julkistamisvaatimusten osalta sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 1).

⁽⁸⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/878, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, direktiivin 2013/36/EU muuttamisesta vapautettujen yhteisöjen, rahoitusalan holdingyhtiöiden, rahoitusalan sekaholdingyhtiöiden, palkitsemisen, valvontatoimenpiteiden ja -valtuuksien sekä pääoman ylläpitämistoimenpiteiden osalta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 253).

LIITE

Lyhenneluettelo

AT1-instrumentit – vakavaraisuusasetuksen 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut ensisijaisen lisäpääoman instrumentit

CET1-pääoma – vakavaraisuusasetuksen 50 artiklassa tarkoitettu ydinpääoma

EAMV – Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen

Ensimmäinen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi – direktiivi (EU) 2014/59/EU ilman muutoksia

Ensimmäinen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus – asetus (EU) N:o 806/2014 ilman muutoksia

G-SII-laitos – maailmanlaajuinen järjestelmän kannalta merkittävä laitos

Kokoluokaltaan suurimmat pankit – pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c artiklan 5 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisun kohteena olevien konsernien kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, joiden varat ovat yli sata miljardia euroa

Maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskeva direktiivi – Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY ⁽¹⁾

M-MDA – pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklassa tarkoitettuun omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä

MREL-vähimmäisvaatimus – omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskeva vähimmäisvaatimus

NCWO – periaate, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan kuin maksukyvyttömyysmenettelyssä

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi – Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2014/59/EU ⁽²⁾, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/879 ⁽³⁾

Rahoitusmarkkinadirektiivi – Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU ⁽⁴⁾

Sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus – omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskeva vähimmäisvaatimus, jota sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tai kolmannen maan yhteisön tytäryhtiöihin, jotka eivät itse ole pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä

T2-instrumentit – pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 73 alakohdassa tarkoitetut toissijaisen pääoman instrumentit

TEM – vakavaraisuusasetuksen 429 ja 429 a artiklan mukaan laskettu vastuiden kokonaismäärä

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY, annettu 19 päivänä toukokuuta 1998, selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopapereiden selvitysjärjestelmissä (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä kuudennen neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/879, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 296).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

TLAC – kokonaistappionkattamiskyky

TLAC-standardi – finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän marraskuussa 2015 julkaisema kokonaistappionkattamiskykyä koskeva asiakirja

TLAC-vähimmäisvaatimus – vakavaraisuusasetuksen 92 a ja 92 b artiklassa ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 d artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettu maailmanlaajuisen järjestelmän kannalta merkittävien laitosten TLAC-standardin yhdenmukaistettu vähimmäistaso

TREA – vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti laskettu kokonaisriskin määrä

Ulkoinen MREL-vähimmäisvaatimus – kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin sovellettava ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 e artiklassa tarkoitettu omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskeva vähimmäisvaatimus

Vakavaraisuusasetus – Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) No 575/2013 ⁽⁵⁾, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/876 ⁽⁶⁾

Vakavaraisuusdirektiivi – Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU ⁽⁷⁾, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/878 ⁽⁸⁾

Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus – Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014 ⁽⁹⁾, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/877 ⁽¹⁰⁾

Ellei toisin mainita, kaikki tämän liitteen viittaukset artikloihin on ymmärrettävä viittauksiksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin artikloihin.

A. KYSYMYKSET PANKKIEN ELVYTYS- JA KRIISINRATKAISUDIREKTIIVIN 16 A ARTIKLASSA TARKOITETUISTA VALTUUKSISTA KIELTÄÄ TIETYT VOITON- JA MUUT JAOT

1. Kysymys (16 a artikla)

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan nojalla kriisinratkaisuviranomaisille annetaan valtuudet kieltää tietyt voiton- ja muut jaot, kun yhteisö ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, kun se otetaan huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Vakavaraisuusdirektiivin 141 artiklassa puolestaan on säännöksiä toimivaltaisten viranomaisten valtuuksista kieltää tietyt voitonjaot, kun yhteisö ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, kun se otetaan huomioon omia varoja koskevien vaatimusten lisäksi. Vaikka nämä valtuudet annetaan kahdelle eri viranomaiselle, niiden välistä suhdetta ei ole täsmennetty. Vakavaraisuusdirektiivissä ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei kummassakaan täsmennetä valtuuksien soveltamisjärjestystä, kun yhteisö jättää molemmat vaatimukset täyttämättä. Tarkoittaako se, että kansallinen lainsäätäjä voi toimia sen osalta joustavasti?

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/876, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 575/2013 muuttamisesta vähimmäisomavaraisuusasteen, pysyvän varainhankinnan vaatimuksen, omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimusten, vastapuoliriskin, markkinariskin, keskusvastapuoliin liittyvien vastuiden, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin liittyvien vastuiden, suurten asiakasriskien ja raportointi- ja julkistamisvaatimusten osalta sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 1).

⁽⁷⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽⁸⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/878, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, direktiivin 2013/36/EU muuttamisesta vapautettujen yhteisöjen, rahoitusalan holdingyhtiöiden, rahoitusalan sekaholdingyhtiöiden, palkitsemisen, valvontatoimenpiteiden ja -valtuuksien sekä pääoman ylläpitämistoimenpiteiden osalta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 253).

⁽⁹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismien ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/877, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 226).

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan 1 kohdassa määritetään edellytykset, joiden täytyessä kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää valtuuksia kieltää yhteisöä jakamasta suurempaa määrää kuin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä (M-MDA), eli valtuuksia rajoittaa tiettyjä voiton- ja muita jakoja. Säännöksen mukaan kyseiset valtuudet otetaan käyttöön tilanteessa, jossa yhteisö täyttää yhteenlasketun puskurivaatimuksen vakavaraisuusdirektiivin 141 a artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettujen omia varoja koskevien vaatimusten lisäksi, mutta se ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitettujen vaatimusten (eli MREL-vähimmäisvaatimuksen) lisäksi.

Tämä tarkoittaa, että kun yhteisö ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta asianomaisten omia varoja koskevien vaatimusten lisäksi, yhteisö ei ole 16 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa, vaikka se ei ehkä myöskään täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta MREL-vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Tämä tarkoittaa, että vakavaraisuusdirektiivin 141 artiklaa sovelletaan tässä tapauksessa yksinomaisesti ja että yhteisön on automaattisesti rajoitettava tiettyjä voitonjakoja kyseisessä säännöksessä annettujen sääntöjen mukaisesti. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisuviranomaisten valtuudet rajoittaa tiettyjä voiton- ja muita jakoja otetaan käyttöön vain, jos yhteisö täyttää yhteenlasketun puskurivaatimuksen ja asianomaiset omia varoja koskevat vaatimukset mutta ei yhteenlaskettua puskurivaatimusta ja MREL-vähimmäisvaatimusta.

Viime kädessä tämä tarkoittaa, että vakavaraisuusdirektiivin 141 artiklaa ei voida soveltaa yhtä aikaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan kanssa.

2. Kysymys (16 a artikla)

Onko niin, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklalla otettiin käyttöön kaksi vaihetta kriisinratkaisuviranomaisen päätökselle kieltää yhteisöä jakamasta suurempaa määrää kuin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä (M-MDA) eli että

- yhdeksän kuukauden aikana yhteisön tekemän ilmoituksen jälkeen ei tarvitse asettaa M-MDA:ta, ja kriisinratkaisuviranomainen arvioi kuukausittain, käyttääkö se kyseisiä valtuuksia, ja
- yhdeksän kuukautta yhteisön tekemän ilmoituksen jälkeen on käytettävä valtuuksia kieltää M-MDA:n ylittävät voiton- ja muut jaot, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo arvioinnin perusteella, että vähintään kaksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan 3 kohdassa tarkoitettua edellytystä täyttyy?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuviranomaisten valtuudet rajoittaa yhteisöjen tiettyjä voiton- ja muita jakoja otetaan käyttöön vain, kun yhteisö täyttää yhteenlasketun puskurivaatimuksen yhdessä asianomaisten omia varoja koskevien vaatimusten kanssa mutta ei yhdessä MREL-vähimmäisvaatimuksen kanssa eli kun MREL-vähimmäisvaatimus ei täyty yhteenlasketun puskurivaatimuksen vuoksi. Kyseiset valtuudet ovat harkinnanvaraisia. Harkintavallan laajuus riippuu yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämättä jäämisen ajankohdasta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti. Ensimmäisenä yhdeksänä kuukautena yhteisön tekemän rikkomisilmoituksen jälkeen kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava ilman aiheutonta viivytystä, kun ilmoitus on saatu, ja sen jälkeen vähintään kuukausittain, käyttääkö se valtuuksia vai ei, ja otettava siinä huomioon pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tekijät. Yhdeksän kuukauden kuluttua kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä kyseisiä valtuuksia, ellei vähintään kaksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklan 3 kohdassa tarkoitettua edellytystä täyty.

3. Kysymys (16 a artiklan 3 kohta)

Direktiivin 16 a artiklan 3 kohdan mukaan kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan käytettävä 16 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo arvioinnin jälkeen, että vähintään kaksi kyseisessä 3 kohdassa esitetystä edellytyksestä täyttyy.

Onko niin, että arvioidessaan 16 a artiklan 3 kohdassa esitettyjä edellytyksiä kriisinratkaisuviranomaisen on kuultava muita viranomaisia (esimerkiksi toimivaltaista viranomaista tai makrotason vakauden valvonnasta vastaavaa viranomaista)?

Vastaus

Itse 16 a artiklan 3 kohdassa edellytetään, että kriisinratkaisuviranomainen ottaa toimivaltaisen viranomaisen mukaan kyseisen säännöksen ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen edellytysten arviointiin.

Direktiivin 16 a artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuviranomaisen on kuultava toimivaltaista viranomaista ennen kuin se käyttää valtuuksiaan kieltää yhteisöä jakamasta enemmän kuin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä (M-MDA). Direktiivin 16 a artiklan 3 kohdan toisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle päätöksestään olla käyttämättä valtuuksiaan ja selitettävä arviointiaan kirjallisesti.

Ensimmäisessä tapauksessa kriisinratkaisuviranomaisen on nimenomaisesti kuultava toimivaltaista viranomaista siitä, että 16 a artiklan 1 kohdan edellytykset sen valtuuksien käyttämättä jättämisestä eivät täyty. Toisessa tapauksessa kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle siitä, että 16 a artiklan 3 kohdan edellytykset sen valtuuksien käyttämättä jättämisestä eivät täyty, ja selitettävä arviointinsa kirjallisesti toimivaltaiselle viranomaiselle.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei edellytetä, että kriisinratkaisuviranomaiset kuulevat muita viranomaisia (esimerkiksi nimettyjä makrovakaussvalvonnasta vastaavia viranomaisia), mutta sillä ei myöskään estetä sitä.

4. Kysymys vakavaraisuusasetuksesta (92 artiklan 1 a kohta), vakavaraisuusdirektiivistä (141 c artikla), pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivistä (16 a artikla)

Vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 1 a kohdassa säädetään seuraavaa: ”Vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevan vaatimuksen täyttämiseen käytettyä ensisijaista pääomaa (T1) ei saa käyttää tässä asetuksessa ja direktiivissä 2013/36/EU säädettyjen muiden vähimmäisomavaraisuuteen perustuvien vaatimusten täyttämiseen, ellei mainituissa säädöksissä nimenomaisesti toisin säädetä.”

Onko laitosten täytettävä samaan aikaan vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 1 a kohdassa säädetty vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskeva vaatimus sekä ei-riskiperusteinen kokonaistappionkattamiskykyä (TLAC) koskeva vaatimus ja ulkoinen ja sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus?

Vastaus

Kun luetaan yhdessä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä (16 a artiklan 1 kohta) ja vakavaraisuusdirektiiviä (128 artiklan neljäs alakohta), yhteenlaskettu puskurivaatimus pitäisi lisätä ainoastaan vakavaraisuusasetuksen 92 a ja 92 b artiklassa ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c ja 45 d artiklassa esitettyihin vaatimuksiin (eli TLAC-vähimmäisvaatimukseen sekä ulkoiseen ja sisäiseen MREL-vähimmäisvaatimukseen) riskiperusteisten tekijöiden lisäksi.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 16 a artiklassa annetaan vastaavasti kriisinratkaisuviranomaisille valtuudet kieltää omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvän jakokelpoisen enimmäismäärän (M-MDA) ylittävät voiton- ja muut jaot vain, jos asianomainen laitos ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, kun se otetaan huomioon kokonaisriskin määrän (total risk exposure amount, TREA) perusteella lasketun MREL-vähimmäisvaatimuksen lisäksi (ks. myös direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 24 kappale).

Tämä tarkoittaa, että yhteenlasketun puskurivaatimuksen sekä riskiperusteisen TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen välisen suhteen osalta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ja vakavaraisuusdirektiivissä todetaan yksiselitteisesti, että i) TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi käytettyä ydinpääomaa ei voida käyttää yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämiseksi ja ii) jos yhteenlaskettua puskurivaatimusta ei täytetä, kun se otetaan huomioon yhdessä riskiperusteisen TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen yhdistelminä, kriisinratkaisuviranomaisille annetaan valtuudet kieltää M-MDA:n ylittävät voiton- ja muut jaot.

Vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 1 a kohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevan vaatimuksen sekä ei-riskiperusteisen TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen välisestä suhteesta ei kuitenkaan ole vastaavia säännöksiä. Vakavaraisuusdirektiivin 141 c artiklassa katsotaan, että vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 1 a kohdassa tarkoitettua vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevaa vaatimusta ei täytetä ainoastaan, jos laitoksella ei ole tarpeeksi ensisijaista pääomaa täyttämään samanaikaisesti kyseinen puskuria koskeva vaatimus sekä vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa ja vakavaraisuusdirektiivin 104 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua vaatimusta. Vakavaraisuusdirektiivissä tai pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei viitata siihen, että vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskeva vaatimus olisi täytettävä yhtä aikaa TLAC-vähimmäisvaatimuksen ei-riskiperusteisten tekijöiden ja MREL-vähimmäisvaatimuksen kanssa. Vakavaraisuusdirektiivin 141 b artiklassa säädetään vain automaattisista rajoituksista vähimmäisomavaraisuusasteeseen liittyvän jakokelpoisen enimmäismäärän ylittävälle voitonjaoille, kun laitos ei täytä edellä mainituissa vakavaraisuusdirektiivin 141 c artiklassa tarkoitettua vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevaa vaatimusta. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei ole 16 a artiklaa mukailevaa säännöstä vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevasta vaatimuksesta. Se tarkoittaa, että kriisinratkaisuviranomaisella ei ole valtuuksia rajoittaa voiton- ja muita jakoja, kun vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskeva vaatimus ei täyty, kun se otetaan huomioon vastuiden kokonaismäärän perusteella lasketun MREL-vähimmäisvaatimuksen kanssa.

Siksi vakavaraisuusasetuksen 92 artiklan 1 a kohdan toista alakohtaa ei voida lukea niin, että sillä estettäisiin ydinpääoman laskeminen kahteen kertaan vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevan vaatimuksen sekä vastuiden kokonaismäärän perusteella laskettujen TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä varten. Unionin lainsäädännössä säädetään yksiselitteisesti i) tilanteista, joissa pääoman laskeminen kahteen kertaan puskurivaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä varten ei ole sallittu, ja ii) puskurivaatimuksen täyttämättä jättämisen seurauksista, kun se otetaan huomioon yhdessä MREL-vähimmäisvaatimuksen kanssa. Kumpikaan niistä ei koske vähimmäisomavaraisuusastepuskuria koskevaa vaatimusta.

B. KYSYMYKSET VALTUUKSISTA KESKEYTTÄÄ MAKSU- JA TOIMITUSVELVOITTEITA 33 A ARTIKLAN JA 69 ARTIKLAN NOJALLA

5. Kysymys (33 a artikla)

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 33 a artiklan nojalla kriisinratkaisuviranomaisille annetaan valtuudet keskeyttää tiettyjä velvoitteita, kun on todettu, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa (moratorio). Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 33 a artiklan 3 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat säätää, että kriisinratkaisuviranomaiset myöntävät tallettajille päivittäisen summan. Yhteisen kriisinratkaisumekanismin yhteydessä yhteisen kriisinratkaisuneuvoston toimeksiannon piiriin kuuluvien laitosten osalta kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä keskeyttämisvaltuuksia, jotta ne voivat panna täytäntöön kaikki kriisinratkaisuneuvoston niille osoittamat päätökset (yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 29 artikla).

Jotta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 33 a artiklan 3 kohdan mukaista päivittäistä summaa koskeva kansallinen vaihtoehto voidaan saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä, onko asianmukaista säätää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen voi yhteisen kriisinratkaisuneuvoston toimeksiantoon kuuluvien laitosten osalta myöntää päivittäisen summan, kun yhteinen kriisinratkaisuneuvosto sitä edellyttää ja sen edellyttämässä laajuudessa?

Vastaus

Valtuudet panna keskeytys täytäntöön annetaan kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, myös pankkiunionin yhteydessä. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä näitä valtuuksia pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin kansallista täytäntöönpanoa koskevassa lainsäädännössä annetussa muodossa ja kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti. Tämä perustuu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 29 artiklan 1 kohdan toiseen alakohtaan.

Sen mukaan, miten pankkien elvytys- ja kriisinratkaisumekanismin 33 a artikla saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, päivittäisen summan myöntämistä ja sen määrän asettamista koskevia valtuuksia voitaisiin rajata tarkemmin suoraan kansallista täytäntöönpanoa koskevassa laissa tai kyseisessä laissa voitaisiin säätää perusteista, joiden nojalla kansallinen kriisinratkaisuviranomainen määrittää summan. Kansallisen lainsäätäjän olisi joka tapauksessa määritettävä nämä tekijät, kun pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 33 a artikla saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä. Kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen olisi noudatettava näitä kriteereitä valtuuksia käyttäessään.

Kun tämä säännös saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, ei tarvitse viitata yhteiseen kriisinratkaisuneuvostoon, koska yhteisen kriisinratkaisuneuvoston asema johtuu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 29 artiklasta, joka on sovellettavissa suoraan.

Näitä valtuuksia käytettäessä on kuitenkin suotavaa koordinoita toimintaa yhteisen kriisinratkaisuneuvoston kanssa, jotta voidaan varmistaa kattava johdonmukaisuus yhteisen kriisinratkaisuneuvoston ohjeiden ja kansallista täytäntöönpanoa koskevassa laissa kansalliselle kriisinratkaisuviranomaiselle annettujen valtuuksien välillä. Tämä voisi helpottaa kriisinratkaisujärjestelmän osana toteutettavien toimenpiteiden sujuvaa täytäntöönpanoa.

6. Kysymys (33 a artiklan 3 kohta)

Millä välineillä, tekijöillä tai perusteilla voidaan auttaa määrittämään sen päivittäisen summan asianmukaisuus, johon tallettajilla olisi oltava pääsy? Tämän osalta kansallista täytäntöönpanoa koskevaan lakiin voitaisiin sisällyttää määrä, joka kattaa päivittäiset vähimmäiselinkustannukset. Kyseisen määrän pitäisi myös olla pakollinen kriisinratkaisuviranomaiselle, kun se päättää luvasta saada riittävä rahamäärä.

Pitäisikö tämän määrittämisen olla kriisinratkaisuviranomaisen vastuulla tapauskohtaisesti vai olisiko riittävän tason määrittämisen kuuluttava kansallisen lainsäätäjän tehtävään?

Mitä muita merkityksellisiä indikaattoreita voitaisiin ottaa tässä yhteydessä huomioon?

Vastaus

Direktiivin 33 a artiklassa annetaan jäsenvaltioille laaja harkintavalta määrittää päivittäisen summan määrää koskevat asiaankuuluvat kriteerit sekä niiden soveltaminen, kun ne saattavat artiklaa osaksi kansallista lainsäädäntöä.

7. Kysymys (33 a artiklan 3 kohta ja 69 artiklan 5 kohta)

Onko molempien lainsäätäjien tarkoituksena 33 a artiklan 3 kohdassa ja 69 artiklan 5 kohdassa tarkoitettun "asianmukaisen päivittäisen summan" osalta, että jäsenvaltiot määräävät "asianmukaisen" summan kansallista täytäntöönpanoa koskevassa lainsäädännössä vai voiko kriisinratkaisuviranomainen tehdä joustavasti tapauskohtaisia päätöksiä?

Vastaus

Säännös ei ole tässä suhteessa yksiselitteinen, ja jäsenvaltiot voivat joustavasti päättää, miten se saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä. Jotkin jäsenvaltiot haluavat ehkä määrittää kiinteän päivittäisen summan suoraan lainsäädännössä tai säätää sen nimenomaisesti laskemisperusteista. Toiset taas ehkä haluavat antaa kriisinratkaisuviranomaisen määrittää asianomaisen summan.

8. Kysymys (33 a artiklan 5 kohta)

Direktiivin 33 a artiklan 5 kohdassa ei esitetä selkeästi, mitä konkreettisia velvoitteita siitä johtuu kriisinratkaisuviranomaisille. Epäselvää on, miten viranomainen pystyy todistamaan, että se on tarkastellut ”voimassa olevia kansallisia sääntöjä sekä valvonta- ja tuomiovaltaa”, pyrkinyt turvaamaan ”velkojen oikeuksien ja velkojen yhdenvertaisen kohtelun [...] tavanomaisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä” ja ottanut huomioon sen, ”sovelletaanko laitokseen tai yhteisöön mahdollisesti kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä”. Onko komissio miettinyt mitään konkreettisia toimia, joita voidaan vaatia tämän säännöksen soveltamiseksi?

Vastaus

Säännöksen tarkoituksena on antaa tiettyjä takeita, joilla voidaan varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaiselle myönnettyjä kattavia keskeyttämisvaltuuksia käytetään asianmukaisesti. Direktiivin 33 a artiklan 5 kohdan sanamuoto viittaa siihen, että 33 a artiklassa tarkoitettuja keskeyttämisvaltuuksia voidaan käyttää, kun todetaan kaatuminen tai todennäköinen kaatuminen, ja että silloin ei ehkä ole määritetty 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti, että kriisinratkaisu on yleisen edun mukainen. Siksi on mahdollista, että keskeyttämisen käyttöönoton jälkeen kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että yleistä etua ei ole ja että on sovellettava kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä. Tiettyissä jäsenvaltioissa nämä menettelyt eivät edellytä laitoksen välitöntä sulkemista ja sen varojen likvidaatiota, vaan laitoksen annetaan jatkaa toimintaansa. Näistä menettelyistä vastaa muu viranomainen kuin kriisinratkaisuviranomainen.

Tässä säännöksessä esitettyjen ehtojen tarkoituksena on varmistaa, että molemmat viranomaiset koordinoivat toimintaansa ja mahdollisesti sopivat yhdessä keskeyttämisen asianmukaisuudesta kyseessä olevissa erityisissä olosuhteissa. Tämän vuoksi sanamuodon tarkoituksena on varmistaa, että kriisinratkaisuviranomainen ottaa huomioon keskeyttämisen mahdollisen vaikutuksen velkojen ja niiden saatavien eri luokkiin. Näin voidaan esimerkiksi välttää se, että keskeyttäminen, jota sovelletaan joihinkin velkoihin ja saataviin mutta ei kaikkiin, johtaisi syrjintään siinä, miten niitä kohdellaan maksukyvyttömyystilassa.

9. Kysymys (33 a artiklan 11 kohta)

Direktiivin 33 a artiklan 11 kohdassa säädetään, että jos kriisinratkaisuviranomainen on käyttänyt valtuuksia keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet 33 a artiklan 1 tai 10 kohdassa tarkoitetuissa olosuhteissa, kriisinratkaisuviranomainen ei saa käyttää 69 artiklan 1 kohdan, 70 artiklan 1 kohdan tai 71 artiklan 1 kohdan mukaisia valtuuksiaan. Kuitenkin vain 33 a artiklan 1 kohta koskee maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämisvaltuuksia. Direktiivin 33 a artiklan 10 kohta koskee valtuuksia rajoittaa vakuudellisia velkoja ja valtuuksia keskeyttää purkamisoikeudet.

Estäisikö 33 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen maksu- ja toimitusvelvoitteiden keskeyttämisvaltuuksien käyttäminen sellaisenaan kriisinratkaisuviranomaista käyttämästä 69 artiklan 1 kohdassa (tiettyjen velvoitteiden keskeyttäminen), 70 artiklan 1 kohdassa (vakuudellisten velkojen rajoittamisvaltuudet) ja 71 artiklan 1 kohdassa (purkamisoikeuksien keskeyttäminen) tarkoitettuja valtuuksiaan myöhemmin? Vai rajoitetaanko kriisinratkaisuviranomaisen 70 artiklan 1 kohdassa ja 71 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia vain tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomainen on myös käyttänyt 33 a artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja valtuuksiaan?

Vastaus

Direktiivin 33 a artiklan 11 kohdan säännöksen tarkoituksena on estää se, että samoja valtuuksia käytetään kahdesti peräkkäin. Säännöksen tarkoituksena on varmistaa, että velkojen oikeuksien keskeyttämisen tai rajoittamisen enimmäiskesto ei ylitä 33 a artiklan 4 kohdan säännöksen mukaan laskettua kahden päivän enimmäiskestoa.

Siitä johtuu, että rajoitusta sovelletaan vain, kun samoja valtuuksia käytetään toistuvasti, eikä silloin, kun kahta eri valtuutta käytetään eri aikoina.

Näin ollen kysymyksen toisessa osassa esitetyn nimenomaisen ongelman osalta todetaan, että kriisinratkaisuviranomaisen 70 artiklan 1 kohdassa ja 71 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia rajoitetaan vain tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomainen on käyttänyt myös 33 a artiklan 10 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja valtuuksiaan.

C. KYSYMYKSET ETUOIKEUDELTAAN HUONOMPIEN HYVÄKSYTTÄVIEN VELKOJEN MYNNISTÄ YKSITYISASIAKKAILLE**10. Kysymys (44 a artikla)**

Mitä tarkoitetaan käsitteellä ”myyjä” 44 a artiklassa?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklaa sovelletaan rahoitusmarkkinadirektiivin 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin sijoituspalveluyrityksiin, luottolaitoksiin, yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiöihin ja vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajiin, jotka tarjoavat sijoituspalveluja tai harjoittavat sijoitustoimia, joiden perusteella yksityisasiakkaille siirretään etuoikeudeltaan huonompi hyväksyttävä velka eli joka täyttää vakavaraisuusasetuksen 72 a artiklassa tarkoitetut ehdot, lukuun ottamatta vakavaraisuusasetuksen 72 a artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja 72 b artiklan 3–5 kohtaa. Tällaiset yhteisöt ovat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklassa tarkoitettuja ”myyjä”.

11. Kysymys (44 a artikla)

Pitäisikö pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklassa tarkoitettua suojaa laajentaa yksittäisiin nimettyihin instrumentteihin tai pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä tai vakavaraisuusdirektiivissä määritettyjen instrumenttien erityisluokkiin?

Vastaus

Yksityisasiakkaiden suojaa koskevien erityissääntöjen soveltamisala määritetään pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1 kohdassa.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta koskee lähtökohtaisesti vain ”hyväksyttäviä velkoja, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 (vakavaraisuusasetus) 72 a artiklassa, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 72 a artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja 72 b artiklan 3–5 kohtaa, tarkoitetut vaatimukset” eli etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetään jäsenvaltioiden mahdollisuudesta laajentaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklassa annettujen sääntöjen soveltamisalaa omien varojen tai muiden alentamiskelpoisten velkojen, muun muassa muiden kuin etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen, myyntiin.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 7 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden ei edellytetä soveltavan tätä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklaa velkoihin, jotka on laskettu liikkeeseen ennen direktiivin (EU) 2019/879 soveltamispäivämäärää (eli 28 päivää joulukuuta 2020).

12. Kysymys (44 a artikla)

Mihin tapahtuman osapuolet sijoittautuvat jäsenvaltioissa, jotka ovat käyttäneet pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklassa tarkoitettuja kansallisia vaihtoehtoja eri tavoin? Määrittääkö liikkeeseenlaskijan, välittäjän vai asiakkaan sijainti, minkä jäsenvaltion sääntöjä sovelletaan?

Vastaus

Jos jäsenvaltio soveltaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohtaa, sovelletaan myyjän sijoittautumispaikan lainsäädäntöä, koska myyjän on pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1 kohdan nojalla tehtävä soveltavuudesta rahoitusmarkkinadirektiivin 25 artiklan 2 kohdan mukaisesti sellaisena kuin se on saatettu osaksi kyseessä olevan jäsenvaltion lainsäädäntöä. Jos jäsenvaltio on saattanut pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 artiklan 5 kohdan osaksi kansallista lainsäädäntöä 44 a artiklan 1–4 kohdasta ”poiketen”, sen on varmistettava, että sen oikeudenkäyttöalueelle sijoittautuneiden yhteisöjen liikkeeseen laskemien etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen vähimmäisnimellisarvo on vähintään 50 000 euroa ja että vain etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja, joiden vähimmäisnimellisarvo on vähintään 50 000 euroa, voidaan myydä yksityisasiakkaille kyseisessä jäsenvaltiossa. Muita pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohdassa annettuja sääntöjä ei sovelleta. Näiden sääntöjen rajatylittävä soveltaminen riippuu kansallisista toimenpiteistä, joilla on päätetty saattaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artikla (eli 44 a artiklan 1–4 kohta, 44 a artiklan 5 kohta tai 44 a artiklan 6 kohta) osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Tähän liittyy useita skenaarioita:

Ensimmäisessä skenaariossa sellaiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden yhteisöjen liikkeeseen laskemat etuoikeudeltaan huonommat hyväksyttävät velat, joilla ei ole sääntöä etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen vähimmäisnimellisarvolle (jäsenvaltio A), myydään sellaisen jäsenvaltion yksityisasiakkaille, jossa sovelletaan vähimmäisnimellisarvoa koskevaa sääntöä (jäsenvaltio B): Tässä tapauksessa jäsenvaltion B on varmistettava, että sen oikeudenkäyttöalueella yksityisasiakkaille voidaan myydä vain etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja, joissa noudatetaan vähimmäisnimellisarvoa koskevaa sääntöä.

Päinvastaisessa skenaariossa, jossa jäsenvaltioon B sijoittautuneen yhteisön etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja myydään jäsenvaltion A yksityisasiakkaille, kyseisten etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen myynnissä on noudatettava pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohtaa. Käytännössä tämä tarkoittaisi, että yksityisasiakkaalle voidaan myydä vain yksi enintään 50 000 euron arvoinen etuoikeudeltaan huonompi hyväksyttävä velka, jos pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohdan edellytykset täyttyvät, sellaisena kuin jäsenvaltio on ne saattanut osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Jäsenvaltiossa (jäsenvaltiossa A) liikkeeseen laskettuja etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja, joiden vähimmäisnimellisarvo on 50 000 euroa, ei voida myydä sellaisenaan yksityisasiakkaille toisessa jäsenvaltiossa (jäsenvaltio B), joka soveltaa korkeampaa vähimmäisnimellisarvoa (esim. 250 000 euroa) koskevaa sääntöä. Vain etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja, joissa noudatetaan jäsenvaltion B vähimmäisnimellisarvoa (eli 250 000 euroa) koskevaa sääntöä, voidaan myydä yksityisasiakkaille jäsenvaltiossa B.

Jäsenvaltioiden, jotka ovat saattaneet pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 6 kohdan osaksi kansallista lainsäädäntöä, olisi varmistettava, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovelletaan vain sellaisten etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen myyntiin yksityisasiakkaille, jotka ovat jäsenvaltioihin sijoittautuneiden kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen liikkeeseen laskemia (tarkistetaan vain sijoituksen koko). Kriisinratkaisuyhteisöjen liikkeeseen laskemien etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen myyntiin muiden jäsenvaltioiden yksityisasiakkaille sovelletaan niiden omien jäsenvaltioiden lakeja. Kun toisiin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden yhteisöjen liikkeeseen laskemia etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja myydään yksityisasiakkaille, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 6 kohdan vaihtoehtoa käyttävän jäsenvaltion on päätettävä, saattaako se osaksi kansallista lainsäädäntöä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohdan vai pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdassa tarkoitettua vähimmäisnimellisarvoa koskevan säännön. Tämä tarkoittaisi, että tällaisten etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen myyntiin yksityisasiakkaille pitäisi joko soveltaa pitkälle kehitettyä soveltuvuusjärjestelmää / salkun tarkastusta tai asianomaisten etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen vähimmäisnimellisarvon olisi oltava vähintään 50 000 euroa. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 6 kohdassa tarkoitettuun etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen myyntiin yksityisasiakkaille sovellettavat säännöt eivät ole niin tiukkoja, koska etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen markkinat yhdessä jäsenvaltiossa ovat pienemmät ja vähemmän likvidit kuin määritetty 50 miljardin euron kynnysarvo. Nämä perustelut eivät koske toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden laitosten liikkeeseen laskemia etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja.

13. Kysymys (44 a artikla)

Koska pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklassa säädetään tietyistä vaatimuksista, jotka koskevat rahoitusmarkkinadirektiiviä (joka ei kuulu kriisinratkaisuviranomaisten toimivaltaan), kriisinratkaisuviranomainen ei voi olla ainoa nimetty toimivaltainen viranomainen. Voisivatko jäsenvaltiot päättää nimetä markkinakäyttäjymistä valvovan viranomaisen tai nimetä yhteisesti kriisinratkaisuviranomaisen ja markkinakäyttäjymistä valvovan viranomaisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan täytäntöönpanoa varten?

Vastaus

Direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 15 ja 16 kappaleessa esitetään yksityiskohtaisesti pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklassa annettujen sääntöjen perustelut, niiden suhde laitosten purkamismahdollisuuteen, se, miten kyseiset säännöt pitäisi panna täytäntöön, sekä niiden vuorovaikutus rahoitusmarkkinadirektiivissä säädettyjen yleisten sijoittajansuojasääntöjen täytäntöönpanon kanssa.

Direktiivin 2019/879/EU johdanto-osan 15 ja 16 kappaleessa täsmennetään seuraavasti:

”(15) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/1075 (8) mukaisesti tutkittava yksittäisen laitoksen tai yhteisön MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisten instrumenttien sijoittajapohja. Jos merkittävä osa laitoksen tai yhteisön MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisista instrumenteista on sellaisten vähittäis-sijoittajien hallussa, jotka eivät välttämättä ole saaneet asianmukaista kuvaa merkityksellisistä riskeistä, tämä voi sinänsä olla purkamismahdollisuuksien este. Jos lisäksi suuri osa laitoksen tai yhteisön MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisista instrumenteista on muiden laitosten tai yhteisöjen hallussa, alaskirjauksen tai muuntamisen vaikutukset järjestelmään voisivat myös olla purkamismahdollisuuksien este. Jos kriisinratkaisuviranomainen havaitsee tietyn sijoittajapohjan koosta tai luonteesta johtuvan purkamismahdollisuuksien esteen, sen olisi voitava kehottaa laitosta tai yhteisöä puuttumaan kyseiseen esteeseen.

(16) Sen varmistamiseksi, etteivät vähittäissijoittajat sijoita liikaa tiettyihin velkainstrumentteihin, jotka ovat hyväksyttäviä MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tällaisten instrumenttien vähimmäisnimellisarvo on suhteellisen korkea tai että sijoitukset tällaisiin instrumentteihin eivät edusta kohtuuttoman suurta osuutta sijoittajan salkusta. Tätä vaatimusta olisi sovellettava ainoastaan niihin instrumentteihin, jotka on laskettu liikkeeseen sen päivän jälkeen, jona tämä direktiivi saatettiin osaksi kansallista lainsäädäntöä. Tätä vaatimusta ei ole riittävällä tavalla katettu direktiivissä 2014/65/EU, joten sitä olisi noudatettava direktiivin 2014/59/EU nojalla ja sen ei pitäisi rajoittaa direktiivissä 2014/65/EU säädettyjen sijoittajansuojasääntöjen

soveltamista. Jos kriisinratkaisuviranomaiset havaitsevat tehtäviään suorittaessaan todisteita direktiivin 2014/65/EU mahdollisesta rikkomisesta, niiden olisi voitava vaihtaa luottamuksellisia tietoja markkinakäyttäytymistä valvovien viranomaisten kanssa kyseisen direktiivin täytäntöön panemiseksi. Lisäksi myös jäsenvaltioiden olisi voitava rajoittaa edelleen tiettyjen muiden instrumenttien markkinointia ja myyntiä tietyille sijoittajille.”

Näissä johdanto-osan kappaleissa säädetään seuraavista tekijöistä:

- Kriisinratkaisuviranomaisten olisi tutkittava hyväksyttävien velkojen sijoittajapohja, jotta voidaan tunnistaa mahdolliset purkamismahdollisuuden esteet, jotka johtuvat tietyn sijoittajapohjan koosta tai luonteesta. Hyväksyttävien velkojen huomattavat yksityisomistukset voivat olla tällaisia esteitä.
- Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan säännöillä pyritään varmistamaan, että vähittäissijoittajat eivät sijoita liikaa hyväksyttäviin velkoihin.
- Kriisinratkaisuviranomaisten olisi tehtävä yhteistyötä markkinakäyttäytymistä valvovien viranomaisten kanssa vaihtamalla luottamuksellisia tietoja rahoitusmarkkinadirektiivin täytäntöönpanoa varten, ”[j]os kriisinratkaisuviranomaiset havaitsevat tehtäviään suorittaessaan todisteita direktiivin 2014/65/EU (rahoitusmarkkinadirektiivi) mahdollisesta rikkomisesta”.

Vaikka pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei viitata mihinkään tiettyyn viranomaiseen, joka on vastuussa direktiivin täytäntöönpanosta, direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 15 ja 16 kappaleen osatekijät osoittavat, että hyväksyttävien velkojen yksityisomistusten koon, vähittäissijoittajien suojan ja laitosten purkamismahdollisuuden välillä on yhteys.

Tämä tarkoittaa, että jäsenvaltiot voivat nimetä minkä tahansa asianmukaisen viranomaisen tai asianmukaiset viranomaiset pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan täytäntöönpanoa varten, myös rahoitusmarkkinadirektiivin mukaisesti nimetyt viranomaiset (markkinakäyttäytymistä valvovat viranomaiset). Rahoitusmarkkinadirektiivin mukaisten yleisten sijoittajasuojasääntöjen vuorovaikutus, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan nimenomaiset säännöt ja kriisinratkaisuviranomaisten valtuudet puuttua laitosten yksityisomistuksista johtuviin purkamismahdollisuuden esteisiin tarkoittavat, että markkinakäyttäytymistä valvovien viranomaisten, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan täytäntöönpanosta vastaavien asianomaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä omien toimeksiantojensa toteuttamisessa.

14. Kysymys (44 a artiklan 1 kohta)

Koskeeko 44 a artiklan 1 kohdan viimeiseen virkkeeseen sisältyvä kansallinen harkintavalta 44 a artiklan soveltamisalan laajentamisesta omiksi varoiksi luettuihin instrumentteihin vain 1 kohdan säännöksiä vai kaikkia kyseisen artiklan säännöksiä?

Vastaus

Direktiivin 44 a artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetään jäsenvaltioiden mahdollisuudesta laajentaa 44 a artiklassa annettujen sääntöjen soveltamisalaa omien varojen tai alentamiskelpoisten velkojen myyntiin.

Tätä mahdollisuutta ei rajata ainoastaan 44 a artiklan 1 kohdan soveltamiseen vaan se koskee koko säännöstä. Direktiivin 44 a artiklan 2, 3 ja 5 kohdassa tehdään ristiviittaus 44 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin velkoihin kokonaisuudessaan eikä vain 44 a artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin velkoihin. Tätä näkökohtaa selvennetään myös direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 16 kappaleessa seuraavasti:

”Lisäksi myös jäsenvaltioiden olisi voitava rajoittaa edelleen tiettyjen **muiden instrumenttien** (korostus lisätty) markkinointia ja myyntiä tietyille sijoittajille.”

15. Kysymys (44 a artiklan 1 kohta)

Miten 44 a artiklan 1 kohdan b alakohtaa pitäisi tulkita eli mitä tarkoittaa ilmaisu ”myyjä on [...] varmistunut”?

Vastaus

Direktiivin 44 a artiklan 1 kohdan b alakohtaa pitäisi tulkita siten, että myyjä katsoo soveltuvuustestin tekemisen perusteella, että sijoittaminen etuoikeudeltaan huonompiin hyväksyttäviin velkoihin soveltuu asianomaiselle yksityisasiakkaalle.

16. Kysymys (44 a artiklan 5 kohta)

Miten pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdassa tarkoitettua poikkeusta on määrä soveltaa? Vaihtoehtoisia tulkintoja on useita:

- Onko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohta tarkoitettu vähämerkityksiseksi poikkeukseksi, jolloin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohdassa tarkoitettuja täydentäviä suojatoimia ei sovelleta sellaisten etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen liikkeeseenlaskuihin, joiden nimellisarvot on asetettu vähimmäisnimellisarvon alle? Tämä tarkoittaisi, että vain rahoitusmarkkinadirektiivin 25 artiklan säännöksiä sovellettaisiin vähimmäisnimellisarvon alittavia etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja vähittäissijoittajille myyviin. Jos tämä on oikea tulkinta, onko myös niin, että jäsenvaltiot voivat vapaasti asettaa vähämerkityksisen raja-arvon vähintään 50 000 euroon, kuten ilmaisu ”vähintään” antaa ymmärtää? Tällainen tulkinta voisi johtaa tilanteeseen, jossa jäsenvaltiot asettavat erittäin korkeita raja-arvoja, jolloin täydentävät suojatoimet jäävät lähes jokaisessa tapauksessa ulkopuolelle.
- Vai onko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohta tarkoitettu poikkeukseksi erittäin korkean arvon instrumentteja (vähintään 50 000 euron arvoisia) varten? Siinä tapauksessa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohdassa tarkoitettuja täydentäviä suojatoimia ei sovelleta sellaisten instrumenttien myyntiin, joiden nimellisarvo ylittää jäsenvaltion asettaman raja-arvon, koska vähittäissijoittajat sijoittavat todennäköisesti vähempiarvoisiin instrumentteihin.
- Vai onko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdan tarkoituksena antaa jäsenvaltioiden rajoittaa tapaa, jolla liikkeeseenlaskijat muodostavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdan soveltamisalaan kuuluvia etuoikeudeltaan huonompia hyväksyttäviä velkoja, säätämällä, että asianomaisten erityisten instrumenttien nimellisarvon olisi ylitettävä jäsenvaltion vähintään 50 000 euroon asettama raja-arvo?

Vastaus

Jotta voidaan varmistaa, että vähittäissijoittajat eivät sijoita liikaa tiettyihin hyväksyttäviin instrumentteihin, jäsenvaltioiden on joko

- a) saatettava pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohdassa tarkoitettut vaatimukset osaksi kansallista lainsäädäntöä tai
- b) kyseisistä vaatimuksista poiketen sovellettava vain pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdassa tarkoitettua vaatimusta eli vähintään 50 000 euron vähimmäisnimellisarvoa.

Näin ollen jäsenvaltioiden, jotka päättävät asettaa etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen vähimmäisnimellisarvoksi vähintään 50 000 euroa, ei tarvitse saattaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1 kohdassa esitettyjä säännöksiä osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 16 kappaleessa selvennetään, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1–4 kohtaa ja 5 kohtaa ei pitäisi saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä yhdessä, vaan ne ovat kaksi erillistä vaihtoehtoa:

”Sen varmistamiseksi, etteivät vähittäissijoittajat sijoita liikaa tiettyihin velkainstrumentteihin, jotka ovat hyväksyttäviä MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että **tällaisten instrumenttien vähimmäisnimellisarvo on suhteellisen korkea tai että sijoitukset tällaisiin instrumentteihin eivät edusta kohtuuttoman suurta osuutta sijoittajan salkusta** (korostus lisätty).”

17. Kysymys (44 a artiklan 5 kohta)

Mihin yhteisöihin on määrä soveltaa 44 a artiklan 5 kohdan vähimmäisnimellisarvoa koskevaa sääntöä?

Vastaus

Direktiivin 44 a artiklan 5 kohdan mukaista vähimmäisnimellisarvoa koskevaa vaatimusta sovelletaan kaikkiin sijoituspalveluyritysten, luottolaitosten, yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiöiden ja vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajien yksityisasiakkaille suunnattuihin etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen liikkeeseenlaskuihin ja myynteihin.

18. Kysymys (44 a artiklan 5 kohta)

Onko niin, että vaatimuksesta tehdä soveltuvuudesta rahoitusmarkkinadirektiivin mukaisesti ei luovuta, kun jäsenvaltio päättää käyttää pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdassa esitettyä vaihtoehtoa?

Vastaus

Rahoitusmarkkinadirektiivin 25 artiklan 2 kohdan mukaan soveltuvuustestiä edellytetään vain, kun tarjotaan sijoitusneuvonta- ja tai salkunhoitopalveluja. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 1 kohdassa säädetään soveltuvuustestin tekemisen laajemmasta soveltamisalasta kaikissa etuoikeudeltaan huonompien hyväksyttävien velkojen myynneissä yksityisasiakkaille. Jäsenvaltion, joka saattaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 5 kohdan osaksi kansallista lainsäädäntöä, on edelleen varmistettava, että rahoitusmarkkinadirektiivin 25 artiklan 2 kohtaa sovelletaan tosiasiallisesti.

19. Kysymys (44 a artiklan 6 kohta)

Direktiivin 44 a artiklan 6 kohdassa säädetään seuraavaa: "Jos 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen, jotka ovat sijoittautuneet jäsenvaltioon ja joihin sovelletaan 45 e artiklassa tarkoitettua vaatimusta, kokonaisvarojen arvo on enintään 50 miljardia euroa, kyseinen jäsenvaltio voi tämän artiklan 1–5 kohdassa säädettyistä vaatimuksista poiketen soveltaa ainoastaan tämän artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädettyä vaatimusta."

Koskeeko 50 miljardin euron raja-arvo kaikkia kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä jäsenvaltiossa kokonaisuudessaan?

Vastaus

Direktiivin 44 a artiklan 6 kohdassa säädetään osaksi kansallista lainsäädäntöä saattamista koskevasta erityisestä vaihtoehdosta jäsenvaltioille, joiden markkinat ovat pieniä ja vähemmän likvidejä. Se poikkeaa kahdesta muusta mahdollisesta vaihtoehdosta, jolla 44 a artikla voidaan saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä. Tässä vaihtoehdossa osaksi kansallista lainsäädäntöä saatetaan vain 44 a artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu vaatimus eli se, että vähittäissijoittajan sijoituksen etuoikeudeltaan huonompiin hyväksyttäviin velkoihin on oltava kooltaan vähintään 10 000 euroa.

Kriteeri, jolla arvioidaan jäsenvaltioiden hyväksyttävien velkojen markkinoiden kokoa, perustuu kaikkien niiden asianomaiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen kokonaisvarojen arvoon, joihin sovelletaan 45 e artiklaa (eli ulkoista MREL-vähimmäisvaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla). Tämän vaihtoehdon käyttäminen edellyttää, että arvo ei ole yli 50 miljardia euroa.

20. Kysymys (44 a artiklan 6 kohta)

Pitäisikö pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 6 kohdassa tarkoitettua 50 miljardin euron raja-arvoa arvioida vain silloin, kun direktiivi (EU) 2019/879 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, vai pitäisikö seurata säännöllisesti, täyttyykö raja-arvo edelleen?

Onko kansallisessa lainsäädännössä, jolla direktiivi (EU) 2019/879 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, säädettävä erityisestä velvoitteesta seurata raja-arvoa?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 6 kohdassa säädetään rajatummasta osaksi kansallista lainsäädäntöä saattamista koskevasta erityisestä vaihtoehdosta jäsenvaltioille, joiden markkinat ovat pieniä ja vähemmän likvidejä kuin mihin direktiivissä esitetty 50 miljardin euron raja-arvo perustuu.

Tähän osaksi kansallista lainsäädäntöä saattamista koskevaan vaihtoehtoon sovelletaan raja-arvon ehdollisuutta. Siksi jäsenvaltioiden velvollisuutena on seurata ja arvioida säännöllisesti, täyttävätkö niiden markkinat 50 miljardin euron raja-arvon ja onko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 a artiklan 6 kohdassa tarkoitettun vaihtoehdon käyttö perusteltua. Jos raja-arvoa ei enää täytetä, jäsenvaltioiden pitäisi valita jompikumpi kahdesta keskeisestä vaihtoehtoisesta mahdollisuudesta, jolla pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja säätää kyseisistä säännöistä kansallisessa lainsäädännössä.

D. KYSYMYKSET OMIA VAROJA JA HYVÄKSYTTÄVIÄ VELKOJA KOSKEVASTA VÄHIMMÄISVAATIMUKSESTA**a) Yleistä****21. Kysymys (yleistä)**

Mitä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä tarkoitetaan "määräysvallalla"?

Koska säädöksessä ei näytetä antavan määritelmää, onko järkevää käyttää vakavaraisuusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan 37 alakohdassa annettua määritelmää? Kyseisen määritelmän mukaan määräysvallalla tarkoitetaan emoyrityksen ja tytäryrityksen välistä sidosta, siten kuin se on määritelty direktiivin 83/349/ETY⁽¹⁾ 1 artiklassa tai tilinpäätösstandardissa, joita laitokseen sovelletaan asetuksen (EY) N:o 1606/2002⁽²⁾ nojalla, taikka samankaltaista luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välistä sidosta.

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä viitataan useasti asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä (esim. pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 3 kohdan b alakohhta, 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan i ja iv alakohhta sekä 45 f artiklan 2 kohdan b alakohdan ii alakohhta). Viittaamista ”määräysvaltaan” perustellaan sen varmistamisella, että niiden instrumenttien omistusrakenne, joita tytäryritys käyttää sen sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamiseen, ei johtaisi kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisun tapauksessa tai sovellettaessa arvonalennusta tai valtuuksien siirtämistä asianomaiselle tytäryhtiölle siihen, että se ei enää olisi asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys (eli muutoksiin konsernin rakenteessa tai konsolidoinnin soveltamisalaan vakavaraisuusasetuksen 18 artiklan mukaisesti).

Vakavaraisuusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan 16 alakohdan (entinen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 5 alakohhta) mukaan ”tytäryrityksellä” [tarkoitetaan]

- a) direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa tarkoitettua tytäryritystä;
- b) direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tytäryritystä ja kaikkia yrityksiä, joihin emoyrityksellä on tosiasiaassa määräävä vaikutusvalta.

Tytäryritysten kaikkien tytäryritysten katsotaan myös olevan sen yrityksen tytäryrityksiä, joka on niiden alkuperäinen emoyritys.”

Siksi MREL-vähimmäisvaatimusta koskevat viittaukset ”määräysvaltaan” pitäisi tulkita viittauksiksi emoyrityksen ja tytäryrityksen väliseen suhteeseen.

22. Kysymys (yleistä)

Mitä tarkoittaa ilmaisu ”yhteisö, joka on osa G-SII-laitosta”? Vaikuttaa siltä, että tämän pitäisi sisältää tytäryritys tai yhteisö, jossa tietty osuus on ja joka otettiin huomioon, kun asianomainen laitos määritettiin G-SII-laitokseksi.

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 d artiklassa tarkoitettu ”yhteisö, joka on [...] osa G-SII-laitosta”, on pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu laitos tai yhteisö, joka kuuluu G-SII-laitokseksi määritetyn konsernin konsolidoidun tason vakavaraisuusvalvonnan soveltamisalaan vakavaraisuusdirektiivin 131 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti.

23. Kysymys (ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 11 kohta)

Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 11 kohdassa annettiin konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle valtuudet luopua unionissa emoyrityksenä toimivaan laitokseen sovellettavasta erillisestä MREL-vähimmäisvaatimuksesta. Sisältyykö tämä vapautus voimassa olevaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin?

Vastaus

Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 11 kohdassa myönnettiin konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle harkintavalta luopua unionissa emoyrityksenä toimivan laitoksen erillisestä MREL-vähimmäisvaatimuksesta tietyin edellytyksin.

Voimassa olevan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla unionissa emoyrityksenä toimiviin laitoksiin ei sovelleta erillistä MREL-vähimmäisvaatimusta. Näin ollen vapautusta kyseisestä vaatimuksesta ei enää sovelleta. Tällaisiin laitoksiin sovelletaan MREL-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella seuraavissa tilanteissa:

- kun ne ovat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, niihin sovelletaan ulkoista MREL-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla (45 e artiklan 1 kohta) tai

⁽¹⁾ Seitsemäs neuvoston direktiivi 83/349/ETY, annettu 13 päivänä kesäkuuta 1983, perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla, konsolidoiduista tilinpäätöksistä (EYVL L 193, 18.7.1983, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1606/2002, annettu 19 päivänä heinäkuuta 2002, kansainvälisten tilinpäätösstandardien soveltamisesta (EYVL L 243, 11.9.2002, s. 1).

- kun ne ovat unionissa toimivia emoyrityksiä, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä mutta jotka ovat kolmansien maiden yhteisöjen tytäryrityksiä, niihin sovelletaan sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella (45 f artiklan 1 kohdan kolmas alakohta).

b) **Kiinnitysluottolaitokset**

24. **Kysymys (45 a artikla)**

Annettaanko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä tai vakavaraisuusasetuksessa mahdollisuus jättää TLAC-vähimmäisvaatimuksen konsolidoinnin soveltamisalan ulkopuolelle kiinnitysluottolaitokset, jotka ovat G-SII-laitosten tytäryrityksiä ja jotka on vapautettu MREL-vähimmäisvaatimuksesta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Vastaus

Vakavaraisuusasetuksen 92 a tai 92 b artiklassa tarkoitettujen vaatimusten (TLAC-vähimmäisvaatimus) konsolidoinnin soveltamisala esitetään asetuksen 18 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa. Säännöksen mukaan laitosten, joiden on noudatettava TLAC-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella, on tehtävä kaikkien niiden laitosten ja rahoituslaitosten täydellinen konsolidointi, jotka ovat niiden tytäryrityksiä asianomaisessa kriisinratkaisun kohteena olevassa konsernissa (eli samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvat yhteisöt).

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklan 2 kohdassa todetaan, että MREL-vähimmäisvaatimuksesta vapautetut kiinnitysluottolaitokset eivät saa olla osa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 e artiklan 1 kohdassa tarkoitettua konsolidointia. Tässä kohdassa puolestaan säädetään, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on noudatettava pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b–45 d artiklan MREL-vähimmäisvaatimuksia konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla.

Näiden säännösten ei voida tulkita poikkeavan vakavaraisuusasetuksen 18 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta TLAC-vähimmäisvaatimuksen osalta.

G-SII-laitosten tai yhteisöjen, jotka ovat osa G-SII-laitosta, osalta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklan 2 kohtaa sovellettaisiin vain pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 d artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti määritettyyn MREL-vähimmäisvaatimuksen osaan eli kriisinratkaisuviranomaisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisesti määrittämään omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan laitoskohtaiseen lisävaatimukseen. Kyseinen vaatimus riippuu konsernille valitusta kriisinratkaisustrategiasta (eli likvidoidaanko kiinnitysluottolaitokset vai ei konsernin kriisinratkaisusuunnitelman mukaan ja voidaanko niin ollen käyttää pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua poikkeusta).

25. **Kysymys (45 a artikla)**

Pitäisikö 45 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua pakollista vapautusta soveltaa, jos erityisillä maksukyvyttömyysmenettelyä koskevilla säännöillä täytetään a ja b alakohdassa tarkoitettujen edellytykset kiinnitysluottolaitosten osalta jäsenvaltioiden tasolla? Vai voidaanko pakollinen vapautus myöntää vain, kun kriisinratkaisuviranomainen katsoo kriisinratkaisusuunnitelmassa, että kiinnitysluottolaitos on likvidoitava tavallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä tai muuntymisissä 45 a artiklan 1 kohdan a alakohdassa kuvatuissa menettelyissä? Jos valittu kriisinratkaisustrategia on yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli ja koko pankin velan arvoa alennetaan pankkikonsernin osalta (jos kiinnitysluottolaitos on emopankin tytäryritys), täyttyisivätkö pakollista vapautusta koskevat edellytykset?

Jos kiinnitysluottolaitos vapautetaan MREL-vähimmäisvaatimuksesta 45 a artiklan 1 kohdan mukaisesti, mitkä kiinnitysluottolaitoksen vakavaraisuustekijät olisi suljettava pois laskettaessa konsolidoitua MREL-vähimmäisvaatimusta 45 a artiklan 2 kohdan mukaisesti?

Vastaus

Direktiivin 45 a artiklan 1 kohdan a alakohdassa edellytetään, että kiinnitysluottolaitoksen kriisinratkaisusuunnitelmassa määrätään sen likvidoinnista kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä tai muuntymisissä näitä laitoksia varten säädettyissä ja 38, 40 tai 42 artiklan mukaisesti täytäntöön pantavissa menettelyissä. Pelkästään tällaisen menettelyn olemassaolo ei riitä perustelemaan vapautuksen myöntämistä: vapautus voidaan myöntää vain, jos kriisinratkaisusuunnitelmassa määrätään kyseisten menettelyjen soveltamisesta kiinnitysluottolaitoksen kaatuessa.

Jos konsernin kriisinratkaisusuunnitelman mukaan kiinnitysluottolaitos likvidoidaan 45 a artiklan 1 kohdan a alakohdassa kuvatuissa menettelyissä ja kyseisillä menettelyillä varmistetaan, että velkojat kantavat tappioita siten, että 45 a artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden täytetään, vapautus on myönnettävä. Siinä tapauksessa kiinnitysluottolaitoksen varoja ei pitäisi ottaa huomioon, kun lasketaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kokonaisriskin määrää ja vastuiden kokonaismäärää. Sen sijaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön konsernin sisäiset vastuut kiinnitysluottolaitokselle olisi otettava huomioon. Lisäksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi otettava pääomainstrumenteista johtuvat emoyhteisön vastuut kiinnitysluottolaitokselle kokonaisuudessaan huomioon, kun ne laskevat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön konsolidoidun MREL-vähimmäisvaatimuksen

määrää, joka tarvitaan tappioiden kattamiseksi, jotta noudatetaan 45 c artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa. Kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä erityinen menetelmä, jolla pääomainstrumenteista johtuvat vastuut otetaan huomioon kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ulkoisessa MREL-vähimmäisvaatimuksessa, mutta valitulla menetelmällä on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä on riittävästi omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja, jotta kaikki kyseisistä vastuista johtuvat tappiot voidaan kattaa kokonaisuudessaan.

Jos kyse on kiinnitysluottolaitoksesta, joka on kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys ja jos 45 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vapautusta ei voida myöntää, kyseisen artiklan 2 kohtaa ei sovelleta. Näin ollen kiinnitysluottolaitos olisi osa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidointia.

26. Kysymys (45 a artikla)

Mikä on 45 a artiklan soveltamisala, kun sovelletaan siinä säädettyjä kiinnitysluottolaitosten vapautuksia? Pitäisikö 45 a artiklaa soveltaa vain laitokseen, jolla on valtuudet myöntää katetuilla joukkovelkakirjalainoilla rahoitettua kiinnitysluottoa? Vai pitäisikö 45 a artiklan kattaa myös muut luottolaitokset, jotka käytännössä vain myöntävät katetuilla joukkovelkakirjalainoilla rahoitettua kiinnitysluottoa mutta joilla on valtuudet harjoittaa muita toimia?

Voisiko kiinnitysluottolaitokseksi katsottu ja 45 a artiklan nojalla vapautettu kiinnitysluottolaitos kuulua kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklan soveltamisala esitetään 1 kohdan johdanto-osassa. Kiinnitysluottolaitoksia ovat

- luottolaitoksia,
- luottolaitokset,
- jotka kansallisen lainsäädännön nojalla eivät saa ottaa vastaan talletuksia.

Luottolaitoksia, jotka eivät käytännössä ota talletuksia vastaan mutta joilla on kuitenkin lupa tehdä niin, ei voida sisällyttää pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklan soveltamisalaan, koska ne eivät täytä vaatimusta siitä, että ne eivät saa kansallisen lainsäädännön nojalla ottaa vastaan talletuksia. Tällaisiin luottolaitoksiin ei voida siksi soveltaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 a artiklassa tarkoitettua vapautusta.

Tässä yhteydessä myös Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2019/2162 ⁽¹³⁾ 3 artiklan 8 alakohdan määritelmä ”erikoistuneesta kiinnitysluottolaitoksesta” voi olla hyödyllinen. Säännöksen mukaan ”erikoistuneella kiinnitysluottolaitoksella” [tarkoitetaan] luottolaitosta, joka rahoittaa lainoja ainoastaan tai pääasiallisesti laskemalla liikkeeseen katettuja joukkolainoja ja jolla lain mukaan on oikeus harjoittaa ainoastaan kiinnitysluottojen sekä julkisen sektorin lainojen antoa eikä ole lupaa vastaanottaa talletuksia, mutta joka vastaanottaa yleisöltä muita takaisinmaksettavia varoja”.

Se, kuuluuko kiinnitysluottolaitos, joka on kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys, kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, riippuu pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 12 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa esitetystä strategiasta.

c) Kohteena olevien yhteisöjen hyväksyttävät velat

27. Kysymys (45 b artiklan 1 kohta)

Tarkoittaako pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 1 kohdan toinen alakohta, että vakavaraisuusasetuksen 72 e artiklassa tarkoitettuja hyväksyttävien velkojen eristä tehtäviä vähennyksiä ei sovelleta MREL-vähimmäisvaatimukseen kuuluiin hyväksyttäviin velkoihin?

Vastaus

Vakavaraisuusasetuksen 72 e artiklassa säädettyä vähennysjärjestelmää sovelletaan vain vakavaraisuusasetuksen 92 a ja 92 b artiklan soveltamisalaan kuuluiin yhteisöihin (eli kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin, jotka ovat G-SII-laitoksia tai G-SII-laitoksen osia, ja tiettyihin yhteisöihin, jotka ovat EU:n ulkopuolisen G-SII-laitoksen osia) ja vain kyseisten säännösten noudattamista varten. Tämä järjestelmä ei koske

- yhteisöjä, jotka eivät ole G-SII-laitoksia tai G-SII-laitoksen osia tai EU:n ulkopuolisen G-SII-laitoksen osia, tai

⁽¹³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/2162, annettu 27 päivänä marraskuuta 2019, katettujen joukkolainojen liikkeeselaskusta ja katettujen joukkolainojen julkisesta valvonnasta sekä direktiivien 2009/65/EY ja 2014/59/EU muuttamisesta (EUVL L 328, 18.12.2019, s. 29).

- niiden lisävaatimusten noudattamista, joita yhteisöille, jotka ovat G-SII-laitoksia tai G-SII-laitoksen osia tai EU:n ulkopuolisen G-SII-laitoksen osia, on säädetty pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 d artiklan 3 kohdan mukaisesti.

28. Kysymys (45 b artiklan 3 kohta)

Voitaisiinko "nykyisille osakkeenomistajille" liikkeeseen lasketut hyväksyttävät velat ottaa huomioon sisäisessä MREL-vähimmäisvaatimuksessa siinä määrin kuin ne ovat osakkeenomistajan hallussa riippumatta siitä, onko kyseisestä osakkeenomistajasta tullut osakkeenomistaja velkojen merkinnän tai ostamisen jälkeen?

Vastaus

Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryhtiön "nykyiselle osakkeenomistajalle" tekemä instrumenttien liikkeeseenlasku on yksi hyväksyttävyyden edellytys pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan i alakohdassa (sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus), pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 3 kohtaa (ulkoinen MREL-vähimmäisvaatimus) ja vakavaraisuusasetuksen 88 a artiklan b alakohdassa (kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi määritettyjen G-SII-laitosten tai G-SII-laitosten osien TLAC-vähimmäisvaatimus) sovellettaessa. Jos hankkiva yhteisö ei ole velan liikkeeseenlaskun aikaan osakkeenomistaja, velkaa ei voida hyväksyä MREL-vähimmäisvaatimuksen ja TLAC-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi. Jotta instrumentti voidaan hyväksyä, se olisi laskettava liikkeeseen nykyiselle osakkeenomistajalle, sen pitäisi täyttää kaikki muut edellytykset, ja sen pitäisi olla sen jälkeen vain nykyisten osakkeenomistajien hallussa.

29. Kysymys (45 b artiklan 3 kohta)

Miten 45 b artiklan 3 kohdan ilmaisu "ja kun tämä tytäryritys kuuluu samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuin kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö" pitäisi ymmärtää koko artiklan yhteydessä?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan i alakohdassa säädetään kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksen mahdollisuudesta laskea liikkeeseen hyväksyttäviä velkoja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön lisäksi myös vähemmistöosakkaalle tietyin edellytyksin. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 3 kohdassa edellytetään, että "kyseiset velat sisällytetään kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omiin varoihin ja hyväksyttäviin velkoihin" kohdassa esitetyin edellytyksin. Kyseiset velat ovat etuoikeudeltaan huonompia, koska niiden on 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan ii alakohdan nojalla täytettävä vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 2 kohdan d alakohdan edellytykset. Näitä velkoja voidaan sellaisenaan käyttää täyttämään sen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 4, 5 ja 7 kohdan mukaiset sekä ulkoiset MREL-vähimmäisvaatimukset että ulkoiset etuoikeudeltaan huonommat MREL-vähimmäisvaatimukset, joka on osa samaa kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia kuin kyseiset velat liikkeeseen laskenut tytäryritys.

30. Kysymys (45 artiklan b alakohda)

Hyväksytäänkö tytäryritysten, joka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, liikkeeseen laskemat kuoletetut toissijaisen pääoman instrumentit, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolisilla yrityksillä ja jotka voidaan hyväksyä sisäiseen MREL-vähimmäisvaatimukseen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 2 kohdan b alakohdan ii alakohdan nojalla, myös ulkoiseen MREL-vähimmäisvaatimukseen? Pitäisikö pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 a alakohdan toisessa osassa oleva viittaus kuoletettuihin toissijaisen pääoman instrumentteihin tulkita siten, että se viittaa kuoletettuihin toissijaisen pääoman instrumentteihin yksittäisten laitosten tasolla vai kuoletettuihin toissijaisen pääoman instrumentteihin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoinnin perusteella?

Vastaus

Kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt voivat täyttää ulkoiset MREL-vähimmäisvaatimuksensa seuraavilla veloilla:

- kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla konsolidoidut omat varat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 e artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- hyväksyttävät velat, joihin kuuluvat
 - pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan edellytykset täyttävät alentamiskelpoiset velat. Kyseisessä artiklassa tehdään ristiviittaus muun muassa vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklaan, jonka 2 kohdan b alakohdassa edellytetään, että velat ovat laitoksen suoraan liikkeeseen laskemia tai nostamia (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 a alakohdan ensimmäinen osa)
 - toissijaisen pääoman instrumentit, jotka täyttävät vakavaraisuusasetuksen 72 a artiklan 1 kohdan b alakohdan edellytykset eli kuoletetut toissijaisen pääoman instrumentit, joiden jäljellä oleva maturiteetti on vähintään yksi vuosi (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 a alakohda)
- tietyt hyväksyttävät velat, jotka on laskenut liikkeeseen tytäryritys, joka kuuluu vähemmistöosakkaan samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 3 kohta).

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 a alakohdassa viitataan vakavaraisuusasetuksen 72 a artiklan 1 kohdan b alakohtaan. Vakavaraisuusasetuksen 11 artiklan 3 a kohdan ja 18 artiklan 1 kohdan mukaisesti kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi määritettyjen emolaitosten, jotka ovat G-SII-laitoksia, G-SII-laitoksen osia tai EU:n ulkopuolisen G-SII-laitoksen osia, on noudatettava vakavaraisuusasetuksen 92 a artiklaa (eli TLAC-vähimmäisvaatimusta) niiden asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla konsolidoinnin perusteella. Tämä rajoittaa niiden instrumenttien määrää, joita voidaan käyttää TLAC-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen. Se myös selkeyttää, että ellei toisin säädetä (nimenomaan niiden hyväksyttävien velkoja koskevien instrumenttien osalta, jotka laitoksen on laskettava liikkeeseen tai nostettava suoraan vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla), instrumentit on otettava huomioon konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Tämä koskee sekä omia varoja että sitä toissijaisen pääoman instrumenttien osaa, jonka jäljellä oleva maturiteetti on vähintään yksi vuosi ja jota vakavaraisuusasetuksen 64 artiklan nojalla ei enää katsota toissijaisen pääoman eriksi eikä siten voida sisällyttää laitoksen omiin varoihin.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin ja ulkoisen MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamisen yhteydessä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 a alakohdan viittaus vakavaraisuusdirektiivin 72 a artiklan 1 kohdan b alakohtaan edellyttää, että kyseisellä säännöksellä on tulkittava olevan sama soveltamisala eli että se viittaa kuolettuihin toissijaisen pääoman instrumentteihin konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Tällä tulkinnalla varmistetaan myös pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 e artiklan 1 kohdan noudattaminen. Siinä edellytetään, että ulkoinen MREL-vähimmäisvaatimus on täytettävä konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla.

Tämä tarkoittaa, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 b alakohtaa ja 45 b artiklan 4–9 kohtaa sovellettaessa kuolettuihin toissijaisen pääoman instrumentit, jotka kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolisten yhteisöjen saman kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tytäryritykset ovat laskeneet liikkeeseen, sisältyvät käsitteeseen ”etuoikeusasemaltaan huonommat hyväksyttävät instrumentit”, ja niitä pitäisi siksi käyttää MREL-vähimmäisvaatimuksen etuoikeudeltaan huonomman osan noudattamista varten.

31. Kysymys (45 b artiklan 4 kohta)

Pitäisikö 45 b artiklan 4 kohdan tulkita koskevan myös kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, jotka ovat osa G-SII-laitosta?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 4 kohdan pitäisi tulkita koskevan myös kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, jotka ovat osa G-SII-laitosta tai EU:n ulkopuolista G-SII-laitosta. G-SII-konsernilla voi itse asiassa olla enemmän kuin yksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, johon sovelletaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklaa, tai EU:n ulkopuolisella G-SII-laitoksella voi olla unioniin sijoittautunut kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, jos sen kriisinratkaisusuunnitelmassa määrätään usean kriisinratkaisuviranomaisen mallia koskevasta kriisinratkaisustrategiasta. Näin ollen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 83 a alakohdan määritelmän ”kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö” ja 83 b alakohdan määritelmän ”kriisinratkaisun kohteena oleva konserni” pitäisi myös olla yhteensopivia usean kriisinratkaisuviranomaisen mallia koskevien strategioiden kanssa, kuten direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 4 kappaleessa yksiselitteisesti todetaan:

”TLAC-standardin mukaisesti **direktiivissä 2014/59/EU olisi jatkossakin tunnustettava kriisinratkaisustrategioina sekä yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli että usean kriisinratkaisuviranomaisen malli**. Yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on ainoastaan yksi konserniyhteisö, yleensä emoyritys, kun taas muut konsernin yhteisöt, yleensä operatiiviset tytäryritykset, eivät kuulu kriisinratkaisun piiriin vaan niiden tappiot ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Usean kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena voisi olla useampia konserniyhteisöjä. On tärkeää määrittää selvästi kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, jäljempänä ’kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt’, eli yhteisöt, joihin kriisinratkaisutoimia voitaisiin soveltaa, sekä niihin kuuluvat tytäryritykset, yhdessä jäljempänä ’kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit’, jotta haluttua kriisinratkaisustrategiaa voidaan soveltaa tehokkaasti. **Määrittäminen on tärkeää myös siksi, että voidaan määritellä tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen soveltamisen taso, jota laitosten ja yhteisöjen olisi noudatettava**. Sen vuoksi on tarpeen ottaa käyttöön käsitteet ”kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö” ja ”kriisinratkaisun kohteena oleva konserni” ja muuttaa direktiiviä 2014/59/EU konsernin kriisinratkaisusuunnitelman osalta siten, että siinä nimenomaisesti edellytetään, että kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt ja kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit konsernin sisällä ja tarkastelevat asianmukaisesti suunniteltujen toimien vaikutuksia konsernin sisällä konsernin kriisinratkaisun tehokkuuden varmistamiseksi.” [korostus lisätty]

32. Kysymys (45 b artiklan 5 kohta)

Vaikka 45 b artiklan 5 kohdan viimeisessä alakohdassa asetetaan rajaksi kymmenen prosenttia, jonka ylittyessä kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava säännöksen b alakohdassa tarkoitettua riskiä, voiko kriisinratkaisuviranomainen harkintansa mukaan tehdä arvioinnin, vaikka asianomainen raja-arvo ei täyty?

Lisäksi 45 b artiklan 5 kohta näyttää viittaavan vain velan arvон alentamiseen. Miten näitä periaatteita sovellettaisiin muiden kriisinratkaisuvälineiden (esim. omaisuudenhoito-yhtiön) osalta?

Vastaus

Direktiivin 45 b artiklan 5 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään kriisinratkaisuviranomaisten mahdollisuudesta pyytää, että tietty taso kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen MREL-vähimmäisvaatimuksesta täytetään etuoikeudeltaan huonommilla veloilla, jos kyseisen alakohdan edellytykset täyttyvät. Yhteen tällaiseen ehtoon viitataan kyseisen alakohdan b alakohdassa (riski NCWO-periaatteen rikkomisesta). Toisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen arviointi, jos siinä esitetty kymmenen prosenttia raja-arvo saavutetaan.

Näiden kahden alakohdan vuorovaikutuksen tuloksena kriisinratkaisuviranomainen voi harkintansa mukaan arvioida milloin tahansa, täytyvätkö ensimmäisen alakohdan edellytykset, myös riskin NCWO-periaatteen rikkomisesta. NCWO-periaatteen rikkomisen riski on kuitenkin arvioitava aina, kun kymmenen prosenttia raja-arvo saavutetaan.

Direktiivin 37 artiklan 4 kohdan mukaan ”kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa kriisinratkaisuvälineitä yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä”. Direktiivin 45 b artiklan säännöksiä sovelletaan samalla tavalla riippumatta siitä, käytetäänkö velan arvon alentamista yksittäin vai yhdistelmänä muiden kriisinratkaisuvälineiden kanssa. Kun muita kriisinratkaisuvälineitä käytetään käyttämättä samaan aikaan velan arvon alentamista, 45 b artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan säännöksiä pitäisi myös soveltaa. Näin voidaan varmistaa, että kriisinratkaisussa noudatetaan 34 artiklan 1 kohdan g alakohdan periaatetta, myös 45 c artiklan 1 kohdan a ja c alakohdan perusteella.

33. Kysymys (45 b artiklan 6 kohta)

Vakavaraisuusdirektiivin 128 artiklassa todetaan, että laitokset eivät saa käyttää ydinpääomaa, jota ylläpidetään sen käyttämiseksi yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämiseen, täyttämään vakavaraisuusasetuksen 92 a artiklassa ja 92 b artiklassa (TLAC-vähimmäisvaatimus) ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c ja 45 d artiklassa (ulkoinen ja sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus) säädettyjä vaatimusten riskiperusteisia osia.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 6 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omat varat, joita käytetään yhteenlasketun puskurivaatimuksen noudattamiseksi, on hyväksyttävä 45 b artiklan 4, 5 ja 7 kohdassa tarkoitettujen vaatimusten (MREL-vähimmäisvaatimuksen etuoikeusasemaa koskeva vaatimus) noudattamiseen.

Liittykö 45 b artiklan 6 kohta MREL-vähimmäisvaatimuksen etuoikeusaseman määrittämistä koskevaan vaatimukseen, joka ilmaistaan sekä kokonaisriskin määränä että vastuiden kokonaismääränä?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 2 kohdassa säädetään, että MREL-vähimmäisvaatimus voidaan ilmaista vain prosenttiosuutena kokonaisriskin määrästä (riskiperusteinen osa) ja vastuiden kokonaismäärästä (ei-riskiperusteinen osa).

Näin ollen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 4, 5 ja 7 kohdassa tarkoitettujen MREL-vähimmäisvaatimuksen etuoikeusaseman määrittämistä koskevat vaatimukset on myös ilmaistaava prosenttiosuuksina kokonaisriskin määrästä (riskiperusteinen osa) ja vastuiden kokonaismäärästä (ei-riskiperusteinen osa).

Vakavaraisuusdirektiivin 128 artiklan neljännessä alakohdassa tarkoitettuja periaatteita ei sovelleta MREL-vähimmäisvaatimuksen etuoikeusaseman määrittämistä koskevaan vaatimukseen, kun se ilmaistaan prosenttiosuutena vastuiden kokonaismäärästä (eli yhteenlasketun puskurivaatimusta ei lisätä MREL-vähimmäisvaatimuksen ei-riskiperusteiseen osaan, ja siksi yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämiseen käytetty ensisijainen pääoma voidaan hyväksyä MREL-vähimmäisvaatimuksen ei-riskiperusteisen osan täyttämiseen).

Yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämiseen käytettyä ensisijaista pääomaa ei voida kuitenkaan käyttää minkään kokonaisriskin määränä ilmaistun MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen riippumatta siitä, onko se etuoikeudeltaan huonompi vai ei. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 6 kohdan viittauksella 5 kohtaan pyrittiin takamaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 7 kohdassa tarkoitetun vakavaraisuuskaavan raja-arvon johdonmukainen soveltaminen. Sitä sovelletaan myös muihin kuin G-SII-laitoksiin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 5 kohdan mukaisesti.

Näin ollen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 6 kohdan toinen alakohta ja vakavaraisuusdirektiivin 128 artikla ovat keskenään yhdenmukaisia.

34. Kysymys (45 b artiklan 8 kohta)

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 8 kohdassa jäsenvaltioille annetaan mahdollisuus vahvistaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu prosenttiosuus tasolle, joka on korkeampi kuin 30 prosenttia. Voisiko jäsenvaltio vahvistaa sen sadan prosentin tasolle ottaen huomioon kansallisen pankkialansa erityispiirteet?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 8 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa etuoikeusaseman määrittämistä koskevaa vaatimusta, joka on korkeampi kuin kahdeksan prosenttia kaikista veloista ja omista varoista enintään 30 prosentille kaikista kriisinratkaisun kohteena olevista yhteisöistä, joihin kyseistä säännöstä sovelletaan (G-SII-laitokset, kokoluokaltaan suurimmat pankit ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c artiklan 6 kohdan soveltamisalaan kuuluvat yhteisöt).

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 8 kohdan viimeisessä alakohdassa säädetään jäsenvaltioiden mahdollisuudesta vahvistaa korkeampi prosenttiosuus. Jäsenvaltio voi näin ollen päättää, että kriisinratkaisuviranomaisella olisi oltava valtuudet määrätä korkeampi etuoikeusaseman määrittämistä koskeva vaatimus kaikille asianomaiseen jäsenvaltioon sijoittautuneille kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille, joihin sovelletaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 8 kohtaa (ottaen huomioon kansallisen pankkialansa erityispiirteet ja kyseessä olevien kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen määrän).

Käytännössä tätä mahdollisuutta ei kuitenkaan voida soveltaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen soveltamisalaan kuuluvien yhteisöihin, koska kyseisen asetuksen 12 c artiklan 8 kohdassa ei säädetä tästä mahdollisuudesta. Tällaista suurempaa prosenttiosuutta ei siis sovelletaisi mihinkään laitokseen, joka kuuluu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen soveltamisalaan riippumatta siitä, kuuluvatko ne yhteisen kriisinratkaisuneuvoston suoraan toimivaltaan vai kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten toimivaltaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 7 artiklassa esitetyn tehtävänjaon mukaisesti. Jos osallistuva jäsenvaltio käyttää pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 8 kohdassa säädettyä mahdollisuutta, kyseistä kansallista säännöstä sovellettaisiin vain yhteisöihin, jotka kuuluvat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin soveltamisalaan sen 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti mutta jotka eivät kuulu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen soveltamisalaan sen 2 artiklan mukaisesti. Tämä mahdollisuus koskee pääasiassa sijoituspalveluyrityksiä, jotka eivät kuulu emoyrityksen konsolidoituun valvontaan.

Tällä varmistetaan, että kaikkiin yhteisen kriisinratkaisumekanismiin soveltamisalaan kuuluvien yhteisöihin sovelletaan samoja yhdenmukaisia sääntöjä ja yhdenmukaisia menettelyjä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti. On syytä panna merkille, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen johdanto-osan 28 kappaleen viimeisessä virkkeessä säädetään, että "[t]ietämissä tilanteissa kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi suoritettava tehtävänsä tämän asetuksen perusteella ja sen mukaisesti käyttäen samalla valtuuksia, jotka niille on annettu sillä kansallisella lainsäädännöllä, jolla direktiivi 2014/59/EU saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja kyseisen lainsäädännön mukaisesti, jos se ei ole ristiriidassa tämän asetuksen kanssa".

d) **Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskeva vähimmäisvaatimuksen (MREL-vähimmäisvaatimus) määrittäminen**

35. **Kysymys (45 c artiklan 1 kohta)**

Miten kokoa, liiketoimintamallia, rahoitusmallia ja riskiprofilia käytetään yhteisön MREL-vähimmäisvaatimuksen tarkistamiseen?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c artiklassa viitataan useisiin tilanteisiin, joissa nämä kriteerit voisivat vaikuttaa MREL-vähimmäisvaatimuksen arviointiin kokonaisuudessaan. Tilanteissa muun muassa

- määritetään toimivaltaisen viranomaisen kuulemisen jälkeen vakavaraisuusdirektiivin 104 a artiklassa tarkoitetut omien varojen lisävaatimukset, joita sovellettaisiin yhteisöön kriisinratkaisun jälkeen (3 kohdan viides alakohta)
- sovelletaan 6 kohdassa tarkoitettua harkintavaltaa valita laitokset, jotka kuuluisivat 5 kohdan soveltamisalaan ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan sovellettavien säännösten soveltamisalaan (ottaen huomioon rahoitusmalliin liittyvät ehdot)
- otetaan huomioon arvion alentamista koskeva vähimmäissääntö (johon viitataan 3 kohdan neljännessä alakohdassa – vuorovaikutus MREL-vähimmäisvaatimuksen kokonaistason kanssa vaihtelee liiketoiminta- ja rahoitusmallin mukaan, koska ne vaikuttavat yhteisön keskimääräiseen riskipainoon)
- arvioidaan, pitäisikö MREL-vähimmäisvaatimusta rajoittaa tappioiden kattamiseksi tarvittavaan määrään (kuten 2 kohdassa säädetään) niiden yhteisöjen osalta, joiden ensisijainen kriisinratkaisustrategia on likvidaatian tavanomaisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä tai muu vastaava kansallinen menettely
- sovelletaan ja/tai tarkistetaan 3 kohdassa tarkoitettua määrää, joka tarvitaan luottamuksen säilyttämiseksi markkinoilla

36. **Kysymys (45 c artiklan 1 kohta)**

Miten 45 c artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettu vaikutus rahoitusvakauteen näkyy yhteisön MREL-vähimmäisvaatimuksessa?

Vastaus

Direktiivin 45 c artiklassa viitataan useisiin tilanteisiin, joissa vaikutus rahoitusvakauteen voisi vaikuttaa MREL-vähimmäisvaatimuksen arviointiin kokonaisuudessaan. Tilanteissa muun muassa

- sovelletaan 6 kohdassa tarkoitettua harkintavaltaa valita laitokset, jotka kuuluisivat 5 kohdan soveltamisalaan ja 45 b artiklan sovellettavien säännösten soveltamisalaan
- otetaan huomioon arvon alentamista koskeva vähimmäissääntö (johon viitataan 45 c artiklan 3 kohdan neljännessä alakohdassa)
- arvioidaan, pitäisikö MREL-vähimmäisvaatimusta rajoittaa tappioiden kattamiseksi tarvittavaan määrään (kuten 45 c artiklan 2 kohdassa säädetään) niiden yhteisöjen osalta, joiden ensisijainen kriisinratkaisustrategia on likvidaatian tavanomaisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä tai muu vastaava kansallinen menettely.

37. Kysymys (45 c artiklan 2 kohta)

Miten vaikutus rahoitusvakauteen näkyisi tarkistettaessa sellaisen yhteisön tappioiden kattamiseksi tarvittavaa määrää, jonka kriisinratkaisusuunnitelmassa määrätään, että se on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä?

Vastaus

Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä omaa harkintaansa tätä säännöstä soveltaessaan. Direktiivin 45 c artiklan 9 kohdan mukaisesti siinä tarkoitettut tekijät olisi otettava huomioon MREL-päätöksessä.

Merkittävät korotukset kyseisten laitosten pääomapohjan vahvistamiseen tarvittaviin määriin olisivat kuitenkin epäyhdenmukaisia 45 c artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan kanssa. Siinä täsmennetään, että pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavan määrän tarkoituksena on, että yhteisöt pystyvät täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot kriisinratkaisutoimien soveltamisen tai alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämisen jälkeen. Tässä yhteydessä ei odoteta, että yhteisöjen, jotka on kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti määrää likvidoida tavanomaisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä, on täytettävä toimiluvalla asetetut ehdot. Niillä ei siksi yleisesti pitäisi olla pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää.

Jos kriisinratkaisuviranomainen lisäksi arvioi, että MREL-vähimmäisvaatimuksen rajoittaminen tappion kattamiseksi tarvittavaan määrään voisi vaikuttaa huomattavasti rahoitusvakauteen tai levitä rahoitusjärjestelmään, se voi osoittaa, että yhteisön likvidointi ensisijaisen kriisinratkaisustrategian mukaisesti ei ole toteuttamiskelpoista eikä uskottavaa ja että sen purkamismahdollisuus olisi arvioitava uudelleen.

Tämän osalta 15 artiklan 1 kohdassa säädetään, että koko yhteisö katsotaan purkamiskelpoiseksi, ”jos kriisinratkaisuviranomainen pystyy uskottavasti joko selvittämään sen tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttamaan sen kriisinratkaisun soveltaen eri kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia laitokseen välttämättä mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittävää haittaa sen jäsenvaltion, johon laitos on sijoittautunut, tai muiden jäsenvaltioiden tai unionin rahoitusjärjestelmille, olipa kyse laajemmasta rahoitusalan epävakauksesta tai koko järjestelmän laajuisista tapahtumista”.

38. Kysymys (45 c artiklan 2 kohta)

Voidaanko direktiivin nojalla olla vahvistamatta MREL-vähimmäisvaatimusta yhteisöille, joiden MREL-vähimmäisvaatimus vastaa omien varojen vaatimuksia (eli yhteisöille, joiden kriisinratkaisusuunnitelman mukaan niiden likvidointi tehdään tavanomaisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä tai muilla vastaavilla kansallisilla menettelyillä)?

Vastaus

Direktiivin 45 artiklan 1 kohdassa säädetään, että 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettujen laitosten ja yhteisöjen on täytettävä jatkuvasti MREL-vähimmäisvaatimukset 45 a–45 i artiklan mukaisesti, jos näissä artikloissa sitä edellytetään.

Nämä artiklat liittyvät seuraaviin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin vapautuksiin, jotka kriisinratkaisuviranomaiset myöntävät, kun niissä esitetyt edellytykset täyttyvät:

- Kiinnitysluottolaitokset voidaan vapauttaa 45 a artiklan nojalla.
- Laitokset, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksiä mutta jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, voidaan vapauttaa MREL-vähimmäisvaatimuksesta 45 f artiklan 3 tai 4 kohdan nojalla.
- Keskusyhteisöt ja keskusyhteisöön pysyvästi liittyneet luottolaitokset voidaan vapauttaa 45 g artiklan nojalla.

Lisäksi 45 f artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että 45 f artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimuksen (eli sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen) soveltaminen 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön, joka on kriisinratkaisun kohteensa olevan yhteisön tytäryritys mutta joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, ei ole pakollista, koska se riippuu kriisinratkaisuviranomaisen päätöksestä, jonka se tekee kuultuaan toimivaltaista viranomaista. On kuitenkin syytä panna merkille, että 45 f artiklan 1 kohdan kolmannessa

alakohdassa säädetään, että unionissa emoyrityksenä toimivien yritysten, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä mutta jotka ovat kolmansien maiden yhteisöjen tytäryrityksiä, on noudatettava sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella. Tämä tarkoittaa, että 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetuille yhteisöille, jotka täyttävät kyseisen kolmannen alakohdan edellytykset, on määritettävä sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus.

Ellei siis yhteisö ole jonkin edellä mainitun tilanteen soveltamisalan ulkopuolella, kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä MREL-päätös silloinkin, kun kriisinratkaisusuunnitelman mukaan yhteisö on likvidoitava tavanomaisissa maksukyvyyttömyysmenettelyissä tai muilla vastaavilla kansallisilla menettelyillä. Tämän vahvistaa myös se, että 45 c artiklan 2 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tämä tilanne tunnustetaan yksiselitteisesti ja annetaan säännöt yhteisöjen MREL-vähimmäisvaatimuksen laskemiseen tässä tilanteessa.

39. Kysymys (45 c artiklan 2 kohta)

Kun otetaan huomioon 45 artiklan 1 kohta, 45 a artikla ja 45 c artiklan 2 kohdan toinen alakohta, MREL-vähimmäisvaatimus olisi asetettava, vaikka ensisijainen kriisinratkaisustrategia olisi likvidointi. Pitäisikö MREL-vähimmäisvaatimus tässä tapauksessa laskea yksittäisten laitosten vai konsolidoinnin perusteella?

Vastaus

Direktiivin 45 e artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen ulkoinen MREL-vähimmäisvaatimus on määritettävä ja sitä on noudatettava konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Näitä säännöksiä perustellaan sillä, että kriisinratkaisun kohteena olevassa konsernissa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pitäisi kantaa kyseiseen kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluville yhteisöille koituvat tappiot, ja sillä pitäisi olla riittävät tappion kattamiseen tarvittavat varat, jotta koko kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tarpeet voidaan kattaa. Tämä tavoite saavutetaan soveltamalla kriisinratkaisutoimia kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön ja siirtämällä tappioita sen tytäryrityksiltä ylöspäin ja myöhemmin siirtämällä pääomaa alaspäin käyttämällä alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 59 artiklan mukaisesti. Tämän vuoksi kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on laskettava liikkeeseen hyväksyttäviä instrumentteja ja eriä ulkopuolisille kolmannen osapuolen velkojille (ks. direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 19 kappale).

Sitä vastoin niiden yhteisöjen sisäiset MREL-vähimmäisvaatimukset, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksiä mutta jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on määritettävä ja niitä on noudatettava yksittäisten laitosten tasolla 45 c artiklan 7 kohdan ja 45 f artiklan 1 kohdan nojalla (sanotun rajoittamatta 45 f artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa ja 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja tilanteita, joissa sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta on noudatettava konsolidoinnin tai alakonsolidoinnin tasolla). Näiden tytäryritysten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi yleisesti ottaen katettava niiden tappionkattamistarpeet ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siten, että ne hankkivat suoraan tai välillisesti kyseisten tytäryritysten liikkeeseen laskemia omien varojen instrumentteja ja hyväksyttäviä velkainstrumentteja (ks. direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 20 kappale).

Jos on kyse yhteisöistä, jotka ovat konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvan konsernin osa ja jotka on niiden kriisinratkaisusuunnitelman mukaan likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyyttömyysmenettelyssä tai muussa vastaavassa kansallisessa menettelyssä, edellä konsernin kriisinratkaisua koskevien tilanteiden osalta selitetyjä sääntöjä ei sovelleta. Kyseisten yhteisöjen kaatumista käsitelläänkin tavanomaisessa maksukyvyyttömyysmenettelyssä, joka toteutetaan oikeushenkilön tasolla. Maksukyvyyttömyystilassa emoyritys vastaa vain omista tappioistaan eikä sitä vaadita antamaan tukea tytäryrityksilleen. Sen tytäryritysten omat varat ja tietyt hyväksyttävät velat eivät myöskään olisi käytettävissä tappioiden kattamiseen emoyrityksen yksittäisessä selvitystilassa. Tällaisessa tilanteessa, joissa emoyritys likvidoidaan, ei siis olisi asianmukaista asettaa MREL-vähimmäisvaatimusta konsolidoinnin perusteella.

Näin ollen emoyritysten, jotka on kriisinratkaisusuunnitelman mukaan määrä likvidoida tavanomaisissa maksukyvyyttömyysmenettelyissä tai muissa vastaavissa kansallisissa menettelyissä, osalta niiden MREL-vähimmäisvaatimus olisi määritettävä ja sitä olisi noudattava ainoastaan laitoskohtaisesti.

40. Kysymys (45 c artiklan 2, 3, 4 ja 7 kohta)

Direktiivin 45 c artiklan 2, 3, 4 ja 7 kohtaa sovellettaessa on epäselvää, miten ilmaisu ”tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole vuotta pidempi” pitäisi tulkita. Tarkoittaako se, että pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä olisi asetettava tasolle, jolla varmistetaan luottamus markkinoilla yhteisön kriisinratkaisun jälkeen vain vuodeksi?

Vastaus

Direktiivin 45 c artiklan 3 ja 7 kohdassa säädetään, että pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaan määrään kuuluva markkinoiden luottamuksen säilyttämistä edellyttämä määrä on asetettava tasolle, joka tarvitaan markkinoiden luottamuksen säilyttämiseksi tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole vuotta pidempi.

Yhden vuoden määräajan soveltaminen on oikeasuhteista ja johdonmukaista, koska samaa määräaikaä käytetään laitosten vakavaraisuusvaatimusten arvioinnissa. Tämä on merkityksellistä, koska vakavaraisuusvaatimukset ovat keskeisiä tekijöitä MREL-vähimmäisvaatimuksen tason määrittämisessä.

41. Kysymys (45 c artiklan 3 ja 7 kohta)

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c artiklan 3 ja 7 kohdassa viitataan siihen, että MREL on säilytettävä tietyllä tasolla, jotta voidaan varmistaa, että yhteisöt kykenevät edelleen täyttämään toimiluvulle asetetut ehdot ja jatkamaan toimintoja, joita varten niille on myönnetty toimilupa neljännen vakavaraisuusdirektiivin nojalla. Näitä säännöksiä sovelletaan myös pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 1 artiklan b, c ja d alakohdan soveltamisalaan kuuluviin yhteisöihin. Jotkin kyseisistä yhteisöistä eivät kuitenkaan kuulu vakavaraisuusdirektiivin nojalla vaan erityisten kansallisten säännösten nojalla annettavan toimiluvan piiriin. Miten toimilupaa koskevien ehtojen noudattamisen tarvetta koskevat viittaukset olisi saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä näiden yhteisöjen osalta?

Vastaus

Mikäli pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen hyväksyntä tai toimilupa ei kuulu vakavaraisuusdirektiivin tai rahoitusmarkkinadirektiivin piiriin vaan muiden vastaavien kansallisten ja unionin säädösten piiriin, asianmukainen viittaus voitaisiin sisällyttää kansalliseen lakiin, jolla pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c artiklan 1 kohdan b alakohta saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c artiklan 2 kohdan b alakohta mahdollistaa tämän osalta kyseisenlaisen laajemman tulkinnan, koska siinä todetaan, että yhteisöjen pääomapohja vahvistetaan tasolle, joka on tarpeen, jotta ne kykenevät edelleen täyttämään toimiluvulle asetetut ehdot vakavaraisuusdirektiivin, rahoitusmarkkinadirektiivin tai "muun vastaavan säädöksen nojalla".

42. Kysymys (45 c artiklan 3 kohdan viides alakohta)

Mikä on 45 c artiklan 3 kohdan viidennen alakohdan a alakohdassa edellytetty kokonaisriskin määrän ja vastuiden kokonaismäärän tarkistus?

Vastaus

Kun määritetään pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää, on tarkistettava asiaankuuluvan kokonaisriskin määrän tai vastuiden kokonaismäärän tuoreimmat ilmoitetut arvot, jotta voidaan ottaa huomioon vaikutus, joka kriisinratkaisusuunnitelmassa esitettyjen kriisinratkaisutoimien soveltamisella olisi kokonaisriskin määrään ja vastuiden kokonaismäärään.

Tässä yhteydessä 54 c artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohdan ja b alakohdan ii alakohdan mukaisesti kriisinratkaisutoimet, joiden perusteella tuoreimpia ilmoitettuja määriä olisi tarkistettava, olisivat niitä, jotka muodostavat ensisijaisen kriisinratkaisustrategian.

e) Sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltaminen yhteisöihin, jotka eivät itse ole kriisinratkaisuin kohteena olevia yhteisöjä

43. Kysymys (45 f artiklan 1 kohta)

Sovelletaanko sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta koskevaa 45 f artiklan 1 kohtaa myös G-SII-yhteisöihin, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä?

Vastaus

Direktiivin 45 f artiklan säännöksiä sovelletaan kaikkiin laitoksiin, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tai kolmannen maan yhteisön tytäryrityksiä ja jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä. Tämä sisältää myös G-SII-yhteisöt.

44. Kysymys (45 f artiklan 1 kohta)

Sovelletaanko 45 f artiklan 1 kohdan toista alakohtaa siinä tarkoitettuihin yhteisöihin yksittäisten laitosten tasolla?

Vastaus

Direktiivin 45 f artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa täsmennetään, että laitosten, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tai kolmannen maan yhteisön tytäryrityksiä mutta jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on noudatettava sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta yksittäisenä laitoksena. Kohdan toisessa alakohdassa annetaan kriisinratkaisuviranomaisille mahdollisuus soveltaa sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin. Myös 45 f artiklan 1 kohdan toista alakohtaa sovelletaan laitoskohtaisesti, ellei yhteisö kuulu 45 f artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan soveltamisalaan.

Kyseisen 45 f artiklan 1 kohdan kolmas alakohta, jossa säädetään mahdollisuudesta noudattaa 45 c ja 45 d artiklan vaatimuksia, koskee vain unionissa emoyrityksenä toimivia yrityksiä, jotka ovat kolmansien maiden yhteisöjen tytäryrityksiä.

Kyseisen 45 f artiklan 4 kohdan nojalla annetaan kuitenkin kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisuus luopua sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta tytäryritykseen, joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, jos useat edellytykset täyttyvät eli jos sekä tytäryritys että sen emoyritys ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon ja ne kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ja jos emoyritys täyttää konsolidoinnin perusteella ulkoisen MREL-vähimmäisvaatimuksen.

Jos siis sisäisestä MREL-vähimmäisvaatimuksesta luovutaan 45 f artiklan 4 kohdan mukaisesti, sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus voidaan täyttää 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen osalta myös (ala)konsolidoinnin tasolla. Muussa tapauksessa, jos luopumista ei sovelleta, sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta sovelletaan yksittäisten laitosten tasolla, paitsi jos yhteisö on kolmannen maan konsernin unionissa toimiva emoyritys.

45. Kysymys (45 f artiklan 3 kohta)

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 3 kohdassa annetaan kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisuus luopua sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta, jos siinä tarkoitettut edellytykset täyttyvät. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 3 kohdan d–f alakohdassa tarkoitetuilla edellytyksillä ei kuitenkaan näytä olevan vastaavuutta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 12 h artiklan 1 kohdassa. Miten jäsenvaltioiden pitäisi käsitellä tätä, kun ne saattavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 3 kohtaa osaksi kansallista lainsäädäntöä?

Vastaus

Se, että voimassa olevassa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa on vähemmän edellytyksiä sille, että tytäryrityksen MREL-vähimmäisvaatimuksesta voidaan luopua, kuin voimassa olevassa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä, on yhdenmukaista ensimmäisen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen ja ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin kanssa, sillä tilanne oli jo niiden osalta sama.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen välisistä eroista huolimatta jäsenvaltioiden on sisällytettävä kaikki 45 f artiklan 3 kohdassa mainitut edellytykset kansalliseen lainsäädäntöönsä, jolla pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi pannaan täytäntöön. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin ja siten myös sen täytäntöön panevien kansallisten lakien soveltamisala, josta säädetään direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa, eroaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen soveltamisalasta, josta säädetään asetuksen 2 artiklassa. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen soveltamisalaan eivät kuulu sijoituspalveluyritykset, joihin ei sovelleta emoyrityksen konsolidoitua valvontaa, eivätkä unionin ulkopuolelle sijoittautuneiden laitosten sivuliikkeet.

46. Kysymys (45 f artiklan 5 kohta)

Mitä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 5 kohdan g alakohta tarkoittaa, kun otetaan huomioon, että kyseisen säännöksen c alakohdassa tarkoitettujen rahoitusvakuusjärjestelyjen mukaan vakuus on aina "annettava" eli vakuuden saajan on omistettava se tai sen on oltava tämän hallussa (ks. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/47/EY⁽¹⁴⁾ 1 artiklan 5 kohta)?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 5 kohdan c alakohdassa viitataan direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun rahoitusvakuusjärjestelyyn. Sillä tarkoitetaan "omistusoikeuden siirtävää rahoitusvakuusjärjestelyä tai panttioikeuteen perustuvaa rahoitusvakuusjärjestelyä riippumatta siitä, koskevatko näitä pääsopimus tai yleiset sopimusehdot". Panttioikeuteen perustuvassa rahoitusvakuusjärjestelyssä vakuuden antaja antaa rahoitusvakuuden pantin muodossa vakuuden saajalle tai tämän hyväksi, jolloin rahoitusvakuuden täysi omistusoikeus säilyy vakuuden antajalla, kun vakuusoikeus perustetaan. Direktiivissä 2002/47/EY myös edellytetään, että vakuus "annetaan" ja että se todistetaan kirjallisesti. Direktiivin 2002/47/EY 1 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa täsmennetään, että kyseisestä rahoitusvakuuden "antamisen" kirjallisesta todisteesta on voitava tunnistaa rahoitusvakuus ja että sen todistamiseen riittää, että arvo-osuusvakuus on hyvitetty asiaan kuuluvalla tilillä tai se muodostaa hyvityserän vakuustilillä ja että rahavakuus on hyvitetty nimetylle tilille tai se muodostaa hyvityserän nimetyllä tilillä.

Direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että viittaukset "annettuun" rahoitusvakuuteen tai rahoitusvakuuden "antamiseen" tarkoittavat rahoitusvakuuden toimittamista, siirtämistä, pitämistä, rekisteröimistä tai muuten sen osoittamista, että rahoitusvakuus on vakuuden saajan tai vakuuden saajan puolesta toimivan henkilön omistuksessa tai hallinnassa. Lisäksi vakuuden antajan oikeus rahoitusvakuuden korvaamiseen toisella tai rahoitusvakuuden ylijäämän takaisin ottamiseen ei saa vaikuttaa siihen, että rahoitusvakuus on annettu vakuuden saajalle kyseisessä direktiivissä mainitun mukaisesti.

⁽¹⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/47/EY, annettu 6 päivänä kesäkuuta 2002, rahoitusvakuusjärjestelyistä (EUVL L 168, 27.6.2002, s. 43).

Edellä todetun perusteella pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 5 kohdan g alakohta tarkoittaa sitä, että annetun vakuuden omaksi ottamiselle tai toteuttamiselle ei ole olemassa oikeudellisia, sääntelyyn liittyviä tai operatiivisia esteitä myöskään silloin, kun kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisinratkaisutoimia. Tämä on yhteensopivaa direktiivin 2002/47/EY yleisten säännösten kanssa.

47. Kysymys (45 f artikla)

Kun otetaan huomioon 44 ja 44 f artikla, voidaanko konsernissa alentaa muiden velkojen arvoa kuin niiden, jotka voidaan hyväksyä laitoksen sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamista varten? Toisin sanoen voitaisiinko kaikkien velkojen, jotka yhteisö on laskenut liikkeeseen muille konsernin yhteisöille (ei välttämättä kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille), arvoa alentaa?

Vastaus

Jos tytäryritys, joka ei ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, asetetaan kriisinratkaisun kohteeksi kriisinratkaisusuunnitelmasta poiketen, kriisinratkaisuviranomainen voi soveltaa velan arvon alentamista koskevia valtuuksia nykyisten velkojen, myös 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen velkojen haltijoiden (tavallisesti kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisö) osalta mutta myös muiden joko kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien tai sen ulkopuolisten velkojen, osalta noudattaen sitä tehdessään tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavaa saamisen ensisijaisuusjärjestystä. Direktiivin 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan iii alakohdan mukaisesti sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamista varten hyväksyttävät velat on sijoitettava sellaisten velkojen jälkeen, jotka eivät täytä saman säännöksen i alakohdassa tarkoitettuja edellytyksiä (eli niiden etuoikeusasema on huonompi kuin sellaisten velkojen, joita ei voida ottaa huomioon sisäisessä MREL-vähimmäisvaatimuksessa) ja joita ei voida hyväksyä omien varojen vaatimukseen. Tämä tarkoittaa, että niiden konsernin sisäisten velkojen saamiset, jotka liittyvät instrumentteihin, joita ei voida hyväksyä sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta varten, etuoikeusasema olisi parempi kuin sitä varten hyväksyttävien velkojen. Niiden asema maksukyvyttömyystilassa olisi otettava huomioon, kun kyseisten saamisen arvoa alennetaan.

Jos arvon alentamista sovelletaan tytäryritykseen, jota ei ole määritetty kriisinratkaisun kohteena olevaksi yhteisöksi, kriisinratkaisusuunnitelmasta poiketen ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 artiklan 2 kohdan h alakohdan nojalla konsernin sisäiset saamiset sen tytäryrityksiltä, jotka eivät myöskään ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä mutta jotka ovat osa samaa kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia kriisinratkaisusuunnitelman määritelmän mukaisesti, on jätettävä arvon alentamista koskevien valtuuksien soveltamisen ulkopuolelle (paitsi jos ne sijoitetaan asiaankuuluvan kansallisen lainsäädännön mukaisesti tavallisten vakuudettomien velkojen jälkeen). Muita konsernin sisäisiä saamia konsernin yhteisöiltä ei kuitenkaan suljeta arvon alentamista koskevien valtuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 kohdan e alakohdan vuoksi.

f) Raportointi

48. Kysymys (45 i artikla)

Direktiivin 45 i artiklan l alakohdan mukaan 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen, joihin sovelletaan MREL-vähimmäisvaatimusta, on raportoitava toimivaltaisille viranomaisilleen ja kriisinratkaisuviranomaisilleen useita siinä nimenomaisesti mainittuja seikkoja.

Voisiko jäsenvaltio säätää kansallista täytäntöönpanoa koskevassa laissa, että yhteisöjen pitäisi raportoida vain yhdelle viranomaiselle, jos kyseinen viranomainen toimii sekä toimivaltaisena viranomaisena että kriisinratkaisuviranomaisena (tavallisesti keskuspankille)?

Vastaus

Jäsenvaltiot voivat 3 artiklan ”Kriisinratkaisusta vastaavien viranomaisten nimeäminen” 3 kohdan mukaisesti säätää, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat olla keskuspankkeja. Siinä tapauksessa on otettava käyttöön asianmukaiset järjestelyt, joilla varmistetaan toiminnallinen riippumattomuus ja vältetään eturistiriidat asiaankuuluvan valvontaviranomaisen kriisinratkaisu- ja valvontatehtävien tai muiden tehtävien kesken. Kyseisen 3 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuviranomaisen on oltava rakenteellisesti ja raportointisuhteiltaan erillään valvontaviranomaisesta.

Direktiivin 45 i artiklan l alakohdassa edellytetään selkeästi, että yhteisöjen on raportoitava a, b ja c alakohdassa tarkoitettujen nimenomaisesti määritettyjen tietojen lisäksi toimivaltaiselle viranomaiselle että kriisinratkaisuviranomaiselle. Koska tiedot, jotka yhteisön on annettava, ovat samoja, tästä ei koidu yhteisölle ylimääräistä raskautta. Kun vaaditut tiedot lähetetään yhtä aikaa sekä toimivaltaiselle viranomaiselle että kriisinratkaisuviranomaiselle, varmistetaan tietojen sujuva ja oikea-aikainen toimitus ilman lisäviivytyksiä.

g) *Siirtymäjärjestelyt ja kriisinratkaisun jälkeiset järjestelyt*

49. **Kysymys (45 m artiklan 1 ja 6 kohta)**

Onko mahdollista asettaa muita välitavoitteita kuin 45 m artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettut (eli 1 päivänä tammikuuta 2022)?

Miten välitavoite liittyy 45 m artiklan 6 kohdassa tarkoitettuun siirtymäkauden ajan sovellettavaan kullekin 12 kuukauden jaksolle suunniteltuun MREL-vähimmäisvaatimukseen?

Vastaus

Kriisinratkaisuviranomaiset voivat asettaa vain 45 m artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua välitavoitetasoa eli tavoitetasoa, jota niiden on noudatettava 1 päivänä tammikuuta 2022.

Kriisinratkaisuviranomaisten on 45 m artiklan 6 kohdan mukaisesti myös asetettava suunniteltu MREL-vähimmäisvaatimus kullekin 12 kuukauden jaksolle siirtymäkauden ajan. Ne ovat kuitenkin ohjeellisia eivätkä sido laitosta.

50. **Kysymys (45 m artikla)**

Mitä tapahtuu kriisinratkaisuviranomaisten päätöksille MREL-vähimmäisvaatimuksen määrittämisestä ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisesti, kun aletaan soveltaa muutoksia, joita pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin on tehty direktiivillä (EU) 2019/879?

Olisiko perusteltua panna kansallisella tasolla täytäntöön siirtymäsäännös, jolla kumotaan voimassa olevat MREL-päätökset uusien päätösten tekemiseen asti?

Vastaus

Direktiivissä (EU) 2019/879 ei ole erityisiä säännöksiä ennen sen soveltamispäivää tehtyjen MREL-päätösten osalta. Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla tehtyt voimassa olevat MREL-päätökset pysyvät voimassa siihen asti, että kriisinratkaisuviranomaiset tekevät uusia päätöksiä voimassa olevan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla.

Tällaisten päätösten oikeudellisia seurauksia olisi arvioitava niiden oikeudellisten säännösten mukaisesti, joita sovellettiin silloin, kun kyseiset päätökset tehtiin (eli ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin sääntöjen nojalla). Tämä tarkoittaa, että kun arvioidaan, noudattaako laitos ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla tehtyä MREL-päätöstä, asiaankuuluvat hyväksyttävyyssäännöt ovat ensimmäisessä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä olevia sääntöjä. Laitoksen ei voida katsoa rikkovan ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla tehtyä MREL-päätöstä voimassa olevan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin hyväksyttävyyssääntöjen perusteella.

Näin ollen ei ole tarpeen luopua ensimmäiseen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin perustuvista MREL-päätöksistä tai kumota niitä siirtymäkauden aikana, kunnes tehdään uusia MREL-päätöksiä voimassa olevan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla.

51. **Kysymys (45 m artikla)**

Mitä tapahtuu siirtymäkausille, jotka on jo vahvistettu komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/1450⁽¹⁵⁾ mukaisesti?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin direktiivillä (EU) 2019/879 tehtyjen muutosten soveltamispäivän (eli 28 päivän joulukuuta 2020) jälkeen kriisinratkaisuviranomaisten on tarkasteltava aiemmin tehtyjä MREL-päätöksiä uudelleen uuden MREL-kehysten kannalta, sillä siinä käytetään erilaista arviointia ja erilaisia hyväksyttävyyssääntöjä. Tässä yhteydessä on määritettävä uudet siirtymäkaudet, jotta voidaan varmistaa tarkistettujen kehysten noudattaminen.

⁽¹⁵⁾ Komission delegoitu asetukset (EU) 2016/1450, annettu 23 päivänä toukokuuta 2016, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä niiden teknisten sääntelystandardien osalta, joissa täsmennetään arviointiperusteet liittyen menetelmiin, joilla asetetaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus (EUVL L 237, 3.9.2016, s. 1).

52. Kysymys (45 m artiklan 4 kohta)

Olisiko mahdollista päättää etukäteen, että kokoluokaltaan suurimpiin pankkeihin sovelletaan 45 c artiklan 6 kohtaa, jos niiden kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kokonaisvarat laskevat alle sadan miljardin euron tason? Tämä olisi tarpeen, jotta voidaan välttää 45 m artiklan 4 kohdan soveltaminen. Siinä myönnetään 45 c artiklan 6 kohdassa tarkoitetuille kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille MREL-vaatimusten noudattamiseen kolmen vuoden siirtymäkausi päätöksentekopäivästä.

Vastaus

Direktiivin 45 m artiklan 4 kohdassa säädetään, että 45 b artiklan 4 ja 7 kohdassa tarkoitettuja etuoikeusaseman määrittämisestä koskevia sääntöjä ja 45 c artiklan 5 ja 6 kohdassa tarkoitettuja MREL-vähimmäistasoja ei sovelleta kolmen vuoden ajan siitä päivästä, jona kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö joutui 45 c artiklan 5 tai 6 kohdassa tarkoitettuun tilanteeseen.

Direktiivin 45 m artiklan 4 kohtaa ei sovelleta 45 c artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön (kokoluokaltaan suurimpiin pankkeihin), jonka varat laskevat alle sadan miljardin euron raja-arvon ja jonka kriisinratkaisuviranomainen katsoo myöhemmin järjestelmän kannalta merkittäväksi laitokseksi ja johon sovelletaan samaa kohtelua kuin kokoluokaltaan suurimpiin pankkeihin. Direktiivin 45 m artiklan 4 kohdassa säädetty siirtymäkausi johtuu siitä, että kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille, joihin ei aiemmin sovellettu mitään vähimmäisvaatimuksia, annetaan riittävästi aikaa varmistaa uusien sovellettavien vähimmäisvaatimusten noudattaminen. Järjestelmän kannalta merkittävät laitokset, jotka olivat aiemmin kokoluokaltaan suurimpia pankkeja, eivät kuitenkaan ole tässä tilanteessa. Näihin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin on jo sovellettu samoja vähimmäisvaatimuksia. Se on kuitenkin tehty 45 c artiklan 6 kohdan sijaan eri oikeusperustan (45 c artiklan 5 kohta) nojalla.

Näin ollen 45 m artiklan 4 kohdan loppuosaa – tai jona kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö joutui 45 c artiklan 5 tai 6 kohdassa tarkoitettuun tilanteeseen – ei sovelleta 45 c artiklan 6 kohdan mukaisesti järjestelmän kannalta merkittäviksi laitoksiksi ilmoitettuihin pankkeihin, jotka olivat aiemmin kokoluokaltaan suurimpia pankkeja, koska ne ovat olleet aiemmin 45 c artiklan 5 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa.

Sama pätee päinvastaisessa tilanteessa, kun järjestelmän kannalta merkittävän pankin varojen määrä nousee yli sadan miljardin euron ja siitä tulee suurimpaan kokoluokkaan kuuluva pankki.

On kuitenkin syytä panna merkille, että 45 c artiklan 6 kohdan soveltaminen voisi johtaa 45 c artiklan 5 kohdasta johtuvia vaatimuksia tiukempiin vaatimuksiin. Se johtuu 45 b artiklan 4 kohdan toisesta ja neljännessä alakohdasta, joiden mukaan etuoikeusasemaa koskevaa kokonaisriskin määrän 27 prosentin rajoitusta sovelletaan vain 45 c artiklan 5 kohdan piiriin kuuluvien kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin eikä 45 c artiklan 6 kohdan piiriin kuuluvien kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin. Tässä tapauksessa edellä mainitut perustelut eivät päde, ja asianomaiseen kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön olisi sovellettava kolmen vuoden siirtymäkautta.

Siksi laitosta ei ole tarpeen ilmoittaa etukäteen järjestelmän kannalta merkittäväksi. Joka tapauksessa se ei olisi todennäköisesti oikeudellisesti hyväksyttävää, koska suurimpaan kokoluokkaan kuuluva pankki ei täytä 45 c artiklan 6 kohdan edellytyksiä (siitä, että se on osa kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia, jonka kokonaisvarat ovat alle sata miljardia euroa).

h) Vuorovaikutus vakavaraisuusdirektiivin ja vakavaraisuusasetuksen säännösten kanssa**53. Kysymys (vakavaraisuusdirektiivin 128 artikla)**

Vakavaraisuusdirektiivin 128 artiklan neljännessä alakohdassa todetaan, että laitokset eivät saa käyttää ydinpääomaa (CET1), jota ylläpidetään sen käyttämiseksi yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämiseen, täyttämään MREL-vähimmäisvaatimuksen riskiperusteisia osatekijöitä (eli kokonaisriskin määränä ilmaistua MREL-vähimmäisvaatimusta). Voitaaisiinko yhteenlasketun puskurivaatimuksen täyttämiseen käytettyä ydinpääomaa käyttää myös täyttämään MREL-vähimmäisvaatimuksen ei-riskiperusteinen osatekijä (eli vastuiden kokonaismääränä ilmaistua MREL-vähimmäisvaatimusta)? Mikä on tällaisen kohtelun peruste?

Vastaus

Vakavaraisuusdirektiivin 128 artiklan neljännen alakohdan mukaan samaa ydinpääomaa ei voida käyttää täyttämään

— yhteenlaskettua puskurivaatimusta ja

— niiden vaatimusten riskiperusteista osatekijää, jotka esitetään vakavaraisuusasetuksen 92 a ja 92 b artiklassa (TLAC-vähimmäisvaatimus) ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 c ja 45 d artiklassa (ulkoinen ja sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus).

Samaa ydinpääomaa ei siis voida käyttää täyttämään yhteenlaskettu puskurivaatimus sekä TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja ulkoisen ja sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen ei-riskiperusteinen osatekijä, joka perustuu vastuiden kokonaismäärään (näiden vaatimusten ei-riskiperusteiset osatekijät esitetään vakavaraisuusdirektiivin 92 a artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 2 kohdassa).

On syytä panna merkillä, että EU:n vakavaraisuuskehyksen (vakavaraisuusdirektiivi ja vakavaraisuusasetus) mukaan yhteenlaskettu puskurivaatimus lisätään ainoastaan riskiperusteisiin vakavaraisuusvaatimuksiin (eikä ei-riskiperusteiseen vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaan vaatimukseen). Tämä suhde vahvistetaan yksiselitteisesti vakavaraisuusdirektiivin 141 a artiklan toisessa alakohdassa.

Vastaavasti ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla annetun delegoidun asetuksen (EU) 2016/1450 1 artiklan 3 kohdan mukaan yhteenlaskettu puskurivaatimus oli osa tappion kattamiseen tarvittavaa määrää mutta vain, kun se otettiin huomioon yhdessä riskiperusteisten vakavaraisuusvaatimusten kanssa.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan MREL-vähimmäisvaatimus ilmaistaan prosenttiosuutena kokonaisriskin määrästä ja b alakohdan mukaan prosenttiosuutena vastuiden kokonaismäärästä. Prosenttiosuutena kokonaisriskin määrästä ilmaistun osatekijän osalta yhteenlaskettu puskurivaatimus jätetään nyt pois MREL-vähimmäisvaatimuksen tappion kattamiseen tarvittavan määrän arvioinnista. Näin voidaan saada aikaan aiempaa oikeasuhteisempi toimenpidehierarkia, jolla voidaan estää se, että (prosenttiosuutena kokonaisriskin määrästä ilmaistu) MREL-vähimmäisvaatimus jää täyttämättä aina, kun yhteenlaskettu puskurivaatimus jää täyttämättä. Yhteenlasketun puskurivaatimuksen lisäämisen MREL-vähimmäisvaatimukseen odotetaan myös helpottavan tiettyjen makrovakauserävalvonnan toimenpiteiden suunniteltu käyttöä. Niihin kuuluu muun muassa vakavaraisuusdirektiivin 128 artiklan ensimmäisen kohdan 6 alakohdan a alakohdassa tarkoitettu suhdanteita tasaava pääomapuskuri.

54. Kysymys (vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 3 kohta)

Sovelletaanko mahdollisuutta käyttää 3,5 prosenttia kokonaisriskin määrästä muodostavista muista kuin etuoikeusasemaltaan huonommista instrumenteista TLAC-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen vain silloin, kun kyseinen vaatimus ilmaistaan prosenttiosuutena kokonaisriskin määrästä, mutta ei silloin, kun se ilmaistaan prosenttiosuutena vastuiden kokonaismäärästä? Voitaisiko tätä selkeyttää, kun pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä?

Vastaus

Vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 3 kohdan mukaan 3,5 prosentin osuutta kokonaisriskin määrästä muodostavista muista kuin etuoikeusasemaltaan huonommista instrumenteista sovelletaan myös vastuiden kokonaismääränä ilmaistuun TLAC-vähimmäisvaatimuksen osatekijään vuodesta 2022 alkaen (soveltamalla osuutta, joka vastaa 3,5 prosentin osuutta kokonaisriskin määrästä ilmaistuna vastuiden kokonaismääränä). Vakavaraisuusasetuksen 494 artiklan 2 kohdan mukaisesti sama periaate pätee 2,5 prosenttia kokonaisriskin määrästä muodostaviin muihin kuin etuoikeusasemaltaan huonompiin instrumentteihin vuodesta 2019 lähtien vuoden 2021 loppuun asti.

Tämä johtuu siitä, että vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklassa säädetään edellytyksistä, joita sovelletaan hyväksyttävien velkojen instrumentteihin, joita käytetään TLAC-vaatimuksen täyttämiseen. Vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 3 kohdassa ei nimenomaisesti määritetä erilaisia hyväksyttävyyssuhteita vakavaraisuusasetuksen 92 a artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa esitetyille TLAC-vaatimuksen kahdelle osatekijälle. Vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 3 kohdan viittaus kokonaisriskin määrään on ainoastaan laskemista varten.

Osuutta ei säädellä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä, eikä sen osalta ole siksi säännöksiä saatettavaksi osaksi kansallista lainsäädäntöä. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin johdanto-osan 10 kappaleen mukaisesti direktiivin MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen hyväksyttävien instrumenttien etuoikeusaseman muuttaminen ei vaikuta mahdollisuuteen täyttää TLAC-vähimmäisvaatimus osittain muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla vakavaraisuusasetuksessa säädetyllä tavalla.

55. Kysymys (vakavaraisuusasetuksen 72 artiklan 1 alakohta)

TLAC-standardin mukaan TLAC-vähimmäisvaatimus voidaan täyttää muun muassa muilla sääntelyyn piiriin kuuluvilla päämainstrumenteilla kuin ydinpääoman instrumenteilla, joiden liikkeeselaskijana on kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva tytäryritys, vain vuoteen 2022 asti, jos niiden tarkoituksena on täyttää sääntelyyn kuuluvat vähimmäispääomavaatimukset ja niihin sovelletaan tiettyjä ehtoja (TLAC-standardin 11 kohta). Vakavaraisuusasetuksen 72 l artiklassa säädetään, että "[l]aitoksen omat varat ja hyväksyttävät velat koostuvat laitoksen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen summasta". Vakavaraisuusasetuksen 81–88 artiklan mukaisesti nämä omat varat sisältävät tytäryritysten kolmansille osapuolille ilman aikarajoituksia liikkeeseen laskemat omat varat.

Onko asianmukaista säätää kansallisessa lainsäädännössä, että tytäryritysten kolmansille osapuolille liikkeeseen laskemat omat varat otetaan huomioon MREL-vaatimuksissa sekä vakavaraisuusasetuksen että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla ilman aikarajoituksia?

Vastaus

Kaikki tytäryritysten kolmansille osapuolille liikkeeseen laskemat sääntelyn piiriin kuuluvat omat varat voidaan hyväksyä TLAC-vähimmäisvaatimusta varten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen osalta ja ulkoista MREL-vähimmäisvaatimusta varten (ilman raukeamislauseketta) niiden määrien osalta, jotka voidaan hyväksyä omia varoja varten. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun sisäistä MREL-vaatimusta koskevaan omien varojen hyväksyttävyyteen sovelletaan lisäsuhteita.

E. KYSYMYKSET VELAN ARVON ALENTAMISESTA**56. Kysymys (44 artiklan 2 kohta)**

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 artiklan 2 kohdan f alakohdan mukaisesti velat, joiden edunsaajina ovat EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012⁽¹⁶⁾ 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet, vapautetaan arvon alentamisesta. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 69, 70 ja 71 artiklassa on muita näiden kolmansien maiden keskusvastapuolten suojatoimia. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei kuitenkaan säädetä vastaavasta kohtelusta kolmannen maan lakien piiriin kuuluville arvopapereiden selvitysjärjestelmille ja kyseisiä järjestelmiä käyttäville yhteisöille.

Jos jäsenvaltio soveltaa maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevaa direktiiviä kotimaisiin laitoksiin, jotka osallistuvat suoraan kolmannen maan lakien piiriin kuuluviin arvopapereiden selvitysjärjestelmiin maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin johdanto-osan 7 kappaleen mukaisesti, onko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä tarkoitus säätää kyseisille kolmannen maan järjestelmille samanlaisesta kohtelusta kuin EAMV:n tunnustamille kolmannen maan keskusvastapuolille on myönnetty?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 artiklan 2 kohdan f alakohdassa säädetään, että tietyt lyhytaikaiset velat, "joiden edunsaajina ovat direktiivin 98/26/EY [maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskeva direktiivi] mukaisesti nimetyt järjestelmät tai järjestelmien ylläpitäjät tai niiden osapuolet ja jotka aiheutuvat tällaiseen järjestelmään osallistumisesta" suljetaan pois arvon alentamisen soveltamisalasta.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 artiklan 2 kohdan f alakohdassa säädettyä arvon alentamisen soveltamisalasta poissulkemista ei sovelleta kolmannen maan järjestelmiin riippumatta siitä, soveltavatko jäsenvaltiot maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin säännöksiä kotimaisiin laitoksiin, jotka osallistuvat suoraan kyseisiin kolmannen maan arvopapereiden selvitysjärjestelmiin maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin johdanto-osan 7 kappaleen mukaisesti, koska niitä ei ole nimetty maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin mukaisesti. Kyseisiin kolmannen maan järjestelmiin ei myöskään sovelleta pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 69 artiklan 4 kohdan a alakohdassa, 70 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tai 71 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja vapautuksia valtuuksien käyttämisestä.

57. Kysymys (44 artiklan 2 kohta)

Direktiivin 108 artiklan 2 kohdassa ilmaisia "tavalliset vakuudettomat velat" käytetään viittaamaan vain ensisijaisiin etuoikeutettuihin velkoihin. Pitäisikö tämän perusteella "tavalliset vakuudettomat velat" tulkita samalla tavalla, kun kyseinen viittaus tehdään 44 artiklan 2 kohdan h alakohdassa – eli pitäisikö 44 artiklan 2 kohdan h alakohdassa tarkoitettujen "tavallisten vakuudettomien velkojen" soveltamisalan ulkopuolelle sulkea ensisijaiset etuoikeudettomat velat?

Vastaus

Direktiivin 108 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua käsitettä "tavalliset vakuudettomat saatavat" ja 44 artiklan 2 kohdan h alakohdassa tarkoitettu käsitettä "tavalliset vakuudettomat velat" olisi tulkittava yhdenmukaisesti. Koska 108 artiklan 2 kohdassa sen edellytykset täyttävien velkainstrumenttien (eli ensisijaisen etuoikeudettomien velkojen) on yksiselitteisesti sijoitettava maksukyvyttömyystilassa etuoikeusjärjestyksessä alemmaksi kuin "tavalliset vakuudettomat saatavat" (eli ensisijaiset velat), ensisijaiset etuoikeudettomat velat on määritelmän mukaisesti jätettävä käsitteen "tavalliset vakuudettomat saatavat" ulkopuolelle.

58. Kysymys (48 artiklan 7 kohta)

Onko niin, että 48 artiklan 7 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetuilla laitoksilla ei saa olla instrumentteja, joilla on sama etuoikeusasema kuin omien varojen erillä tai instrumenteilla?

Vastaus

Direktiivin 48 artiklan 7 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on muutettava kansallista maksukyvyttömyyslakiaan, jotta voidaan varmistaa, että omien varojen eristä johtuvat saatavat ovat maksukyvyttömyystilassa ensisijaisuusjärjestyksessä huonommalla sijalla kuin saatavat, jotka eivät johdu omien varojen eristä. Kun tämä säännös on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, laitoksilla ei pitäisi voida olla velkoja, jotka eivät ole omien varojen eria, joilla olisi sama etuoikeusasema kuin omilla varoilla, 48 artiklan 7 kohdassa tarkoitetun tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä sääntelevän kansallisen lainsäädännön soveltamisen nojalla.

⁽¹⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppapareille (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

59. Kysymys (48 artiklan 7 kohta)

Mikä on 48 artiklan 7 kohdan peruste? Tämän säännöksen saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä vaikuttaa erityisen haastavalta, koska instrumentin ensisijaisuusjärjestys maksukyvyttömyystilassa voi muuttua, jos sitä ei enää katsota omien varojen eräksi.

Vastaus

Direktiivin 48 artiklan 7 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on muutettava kansallista maksukyvyttömyyslakiaan, jotta voidaan varmistaa, että omien varojen eristä johtuvat saatavat ovat maksukyvyttömyystilassa ensisijaisuusjärjestyksessä huonommalla sijalla kuin saatavat, jotka eivät johdu omien varojen eristä. Tämän säännöksen tarkoituksena oli varmistaa, että kun omien varojen erät kirjataan alas tai muunnetaan, kun yhteisö todetaan elinkelvottomaksi 59 ja 60 tai 48 artiklan mukaisesti, muilla veloilla ei ole samaa tai huonompaa etuoikeusasemaa kuin kyseisillä erillä. Näin lievennetään huomattavasti riskiä siitä, että toimivaltaisen viranomaisen tai kriisinratkaisuviranomaisen toimista nostetaan kanne NCWO-periaatteen rikkomisen vuoksi.

Jos instrumenttia ei enää hyväksytä omien varojen eräksi, kansallisella maksukyvyttömyyslailla olisi varmistettava, että sen etuoikeusasema ei voi olla sama tai huonompi kuin omien varojen erillä.

F. KYSYMYKSET VELKAKIRJOJEN ARVON ALASKIRJAUKSEN TUNNUSTAMISESTA SOPIMUKSISSA**60. Kysymys (55 artiklan 3 kohta)**

Voitaisiinko oikeudellinen lausunto 55 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun sopimusehdon oikeudellisesta täytäntöönpanokelpoisuudesta ja vaikuttavuudesta toimittaa ulkoisesti, sisäisesti tai molemmilla tavoilla? Onko katsottava, että sisäisillä ja ulkoisilla lausunnoilla on sama arvo 55 artiklan 3 kohtaa sovellettaessa? Pitäisikö tämä jättää asianomaisen laitoksen harkintavaltaan?

Vastaus

Säädöksessä ei oteta kantaa tähän asiaan, joten sekä sisäinen että ulkoinen lausunto olisi 55 artiklan 3 kohdan mukainen.

61. Kysymys (55 artiklan 1 kohta)

Direktiivin 55 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että niiden velkojen osalta, joita ei ole suljettu alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle ja joita säännellään kolmannen maan lailla, asiaankuuluvassa sopimuksessa on oltava sopimusehto, jolla vastapuoli tunnustaa, että kyseiseen velkaan voidaan soveltaa alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia, sekä hyväksyy kyseisten valtuuksien sitovuuden. Tätä velvoitetta ei sovelleta, kun:

- a) kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksiaan kolmannen maan lainsäädännön tai kyseisen kolmannen maan kanssa tehdyn sitovan sopimuksen perusteella (55 artiklan 1 kohdan viimeinen alakohta)
- b) kriisinratkaisuviranomainen päättää olla soveltamatta kyseistä velvoitetta laitoksiin, joiden osalta MREL-vähimmäisvaatimus vastaa 45 c artiklan 2 kohdan a alakohdassa määriteltyä tappionkattamismäärää, edellyttäen, että velkoja, jotka täyttävät 55 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisalaan kuuluvia velkoja ei käytetä MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen (55 artiklan 1 kohdan toinen alakohta)
- c) ehtoa on oikeudellisesti tai muutoin mahdotonta sisällyttää sopimusehtoihin (55 artiklan 2 kohdan toinen alakohta).

Direktiivin 55 artiklan 2 kohdan viimeisen alakohdan mukaisesti velkoja, joiden osalta laitos ei sisällytä ehtoa sopimusehtoihin tai joiden osalta on myönnetty vapautus mahdottomuuden vuoksi, ei pidä ottaa huomioon omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen laskemisessa.

Voitaisiinko 59 artiklan 1 ja 2 kohta saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä säätämällä, että velat, joita säännellään kolmannen maan lailla, johon ei sisälly tunnustamislauseketta, koska kyseinen kolmas maa on tehnyt sitovan sopimuksen alaskirjausvaltuuksista tai tunnustanut ne lakisääteisesti, voidaan edelleen ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksessa?

Vastaus

Direktiivin 55 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa suljetaan pois velvoite sisällyttää sopimukseen tunnustamisehto, jos kriisinratkaisuviranomainen määrittää, että jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää asianomaisiin velkoihin tai instrumentteihin alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kolmannen maan lainsäädännön tai kyseisen kolmannen maan kanssa tehdyn sopimuksen perusteella.

Tällaisissa tapauksissa laitoksen ei tarvitse sisällyttää ehtoa, ja (toisin kuin tapauksissa, joissa vedotaan mahdollisuuteen) alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttäminen kyseisiin velkoihin olisi vaikuttavaa. Jos siis kyseistä ehtoa ei sisällytetä, se ei johda 55 artiklan 2 kohdan viimeisessä alakohdassa tarkoitettuihin seurauksiin eli niiden sulkemiseen MREL-vähimmäisvaatimuksen ulkopuolelle. Nämä velat voidaan siksi ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksessa.

62. Kysymys (55 artiklan 2 kohta)

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 55 artiklan 2 kohdan uudessa säännöksessä suljetaan nyt yksiselitteisesti velat, joissa ei ole alaskirjauksen tunnustamista koskevia ehtoja, MREL-vähimmäisvaatimuksen ulkopuolelle. Näin ollen vakavaraisuusasetuksen 494 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla vapautettuja AT1- ja T2-instrumentteja ei voida ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksessa. Miten kriisinratkaisuviranomaiset voivat korjata tämän puutteen?

Vastaus

Omien varojen instrumentit ovat kuuluneet 55 artiklan soveltamisalaan ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin soveltamispäivästä (1 päivästä tammikuuta 2015) alkaen. Jo ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 5 kohdassa säädettiin, että jos kriisinratkaisuviranomainen ei ole vakuuttunut siitä, että kyseisen kolmannen maan lainsäädännön mukainen päätös velan alaskirjaamisesta ja muuntamisesta olisi tehokas (sopimusehtojen tai asiaankuuluvien kansainvälisten sopimusten perusteella), velkaa ei voitaisi ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimusta laskettaessa. Siksi niiden velkojen sulkemisessa MREL-vähimmäisvaatimuksen ulkopuolelle, joihin ei sisälly velkakirjojen arvon alaskirjauksen tunnustamista sopimuksissa (tai joihin ei sisällytetä sitä mahdollisuutta koskevan vapautuksen nojalla), ei ole mitään uutta.

Nimenomaisesti omien varojen instrumenttien osalta eroa voi olla omien varojen vaatimusten täyttämiseen hyväksyttävän määrän ja sen määrän välillä, jota voidaan käyttää MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen, koska pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin sääntöjä sovelletaan vain MREL-vähimmäisvaatimusta varten. Jotta voidaan puuttua MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä varten tarvittavaa omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrää koskeviin puutteisiin, joita kyseisestä erosta voi johtua, kriisinratkaisuviranomaiset voisivat kartoittaa voimassa olevat valtuutensa. Niitä ovat muun muassa valtuudet puuttua purkamismahdollisuuden esteisiin tai poistaa ne pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 17 artiklan mukaisesti tai asettaa 1 päivän tammikuuta 2024 jälkeen päättyvä siirtymäkausi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 m artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti.

63. Kysymys (55 artiklan 7 kohta)

Direktiivin 55 artiklan 7 kohdan mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisen on tarpeelliseksi katsoessaan eriteltävä velkaluokat, joiden osalta laitos tai yhteisö voi päättää, että on oikeudellisesti tai muutoin mahdotonta sisällyttää 55 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu sopimusehto.

Voitaisiinko tämän tulkita viittaavan tapauskohtaiseen arviointiin tai yhteisöjen erityiseen tyyppiin (luottolaitokset, sijoituspalveluyritykset, muut pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaiset yhteisöt)?

Vastaus

Direktiivin 55 artiklan 7 kohdan tarkoituksena on antaa kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisuus selkeyttää entisestään edellytyksiä ja kriteereitä niiden velkojen määrittämiseksi, joiden osalta se ei ehkä pysty lisäämään 55 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ehtoa. Lainsäätäjä otti tämän osalta huomioon, että 55 artiklan 6 kohdan mukaisesti annettavassa delegoidussa asetuksessa voidaan määrittää vain yleiset edellytykset mahdollisuuden havaitsemiseen eikä siinä voida käsitellä kaikkia eri tapauksia, joita käytännössä voi ilmetä. Tätä varten kriisinratkaisuviranomainen voi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla selkeyttää entisestään edellytyksiä esimerkiksi tiettyjä markkinoita koskevan tietämyksensä perusteella.

Säännöksessä ei selitetä nimenomaisesti, miten nämä luokat pitäisi määrittää. Näin ollen sillä ei estetä esimerkiksi eron tekemistä yhteisöjen luokkien perusteella edellyttäen, että se ei johda syrjivään kohteluun.

Tapauskohtaista määrittämistä koskeva ehdotus viittaa tiettyä yhteisöä tai mahdollisesti tietyn yhteisön liikkeeseen laskemien velkojen tiettyä luokkaa koskevaan päätökseen siitä, onko lausekkeen sisällyttäminen mahdotonta vai ei. Tässä tulkinassa tapauskohtainen arviointi kuitenkin johtaisi siihen, että se olisi kertausta arvioinnista, joka kriisinratkaisuviranomaisen pitäisi joka tapauksessa tehdä saatuaan yhteisöltä ilmoituksen 55 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

G. KYSYMYKSET PÄÄMAINSTRUMENTTIEN JA HYVÄKSYTTÄVIEN VELKOJEN ALASKIRJAUSTA TAI MUUNTAMISTA KOSKEVASTA VAATIMUKSESTA**64. Kysymys (59 artikla)**

Tarkoitetaanko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla käsitteellä ”hyväksyttävät velat” kaikkia hyväksyttäviä velkoja vai vain hyväksyttäviä velkoja, jotka täyttävät pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettut edellytykset lukuun ottamatta vakavaraisuusasetuksen 72 c artiklan 1 kohdassa tarkoitettua velkojen jäljellä olevaa maturiteettia koskevaa edellytystä?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 59 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettulla ilmaisulla ”hyväksyttävät velat” on tarkoitus viitata vain velkoihin, jotka voidaan hyväksyä kyseisen artiklan 1 a kohdassa tarkoitettua sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta varten.

Jotta voidaan rajoittaa mahdollisuutta hyväksyttävien velkojen alaskirjaukseen tai muuntamiseen vain silloin, kun ne laskee liikkeeseen yhteisö, johon sovelletaan sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 59 ja 60 artiklassa on otettu käyttöön asianmukainen sanamuoto ”1 a kohdassa tarkoitettut hyväksyttävät velat” (eli erillään kriisinratkaisutoimesta ja kun ne laskee liikkeeseen yhteisö, johon sovelletaan sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta) tai vastaavat.

Siksi niiden kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen velat, jotka voidaan hyväksyä ulkoista MREL-vähimmäisvaatimusta varten, voidaan kirjata alas tai muuntaa vain käyttämällä arvon alentamista (eli kriisinratkaisutoimen yhteydessä).

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 59 artiklan mukaisia alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia laajennettiin sisältämään hyväksyttävät velat, kun yhteisö todetaan elinkelvottomaksi, jotta yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallia koskevan kriisinratkaisustrategian käyttöönottoa voitiin parantaa sallimalla se, että

- yhteisöt, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, voivat täyttää sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksensa omien varojen instrumenttien lisäksi myös hyväksyttävien muiden kuin omien varojen instrumenttien omistamisella ja
- kriisinratkaisuviranomaiset voivat alaskirjata tai muuntaa kyseiset instrumentit, kun yhteisö todetaan elinkelvottomaksi, asettamatta toiminnassa olevaa tytäryritystä kriisinratkaisuun.

65. Kysymys (45 h artiklan 1 kohta)

Kuuluvatko tytäryritysten 45 h artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla liikkeeseen laskemat velat seuraavien soveltamisalaan:

- 59 artiklan 1 a kohdan ensimmäinen alakohta (eli alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien piiriin);
- 45 b artiklan 3 kohta (eli ottaminen huomioon asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ulkoisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi)?

Vastaus

Direktiivin 45 h artiklan 1 kohdan viimeisessä alakohdassa viitataan mahdollisuuteen siitä, että tytäryritys täyttää sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen laskemalla liikkeeseen instrumentteja yhteisöille, jotka eivät kuulu kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan edellytysten mukaisesti.

Direktiivin 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan i alakohtaan kuuluu mahdollisuus laskea liikkeeseen hyväksyttäviä velkoja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolelle, mutta vain tytäryrityksen nykyiselle osakkeenomistajalle ja niin kauan kuin alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttö 59–62 artiklan mukaisesti ei vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä.

Tällä perusteella instrumentteja, jotka tytäryritys on laskenut liikkeeseen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolisille yhteisöille, jotka eivät ole kyseisen tytäryrityksen vähemmistöosakkaita, ei voitaisi hyväksyä sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta varten, koska ne eivät täyttäisi 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan i alakohdassa tarkoitettua edellytystä. Näitä velkoja ei siis voida alaskirjata eikä muuntaa, kun yhteisö todetaan elinkelvottomaksi 59 ja 60 artiklan mukaisesti.

Siksi ainoat 45 h artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolelle liikkeeseen lasketut instrumentit, jotka voidaan ottaa huomioon liikkeeseen laskevan tytäryrityksen sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen laskemisessa, ovat instrumentteja, jotka on laskettu liikkeeseen nykyiselle osakkeenomistajalle ja jotka tämä on ostanut, edellyttäen, että kaikki muut 45 f artiklan 2 kohdan a alakohdan edellytykset täyttyvät. Kaikki muut tytäryrityksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin ulkopuolelle ja muille velkojille kuin nykyisille osakkeenomistajille liikkeeseen laskemat instrumentit voidaan kirjata alas tai muuntaa vain käyttämällä arvon alentamista koskevia valtuuksia kriisinratkaisussa.

H. KYSYMYKSET TIETTYJEN SOPIMUSEHTOJEN POISSULKEMISESTA VARHAISESTA TILANTEeseen PUUTTUMISESTA JA KRIISINRATKAISUSTA

66. Kysymys (68 artikla)

Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdassa säädetään, että "[j]äljempänä olevan 69, 70 tai 71 artiklan mukainen keskeyttäminen tai rajoittaminen ei muodosta sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämistä tämän artiklan 1 ja 2 kohtaa sovellettaessa".

Nyt pankkien kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdassa säädetään, että "[e]dellä olevan 33 a artiklan ja jäljempänä olevan 69 tai 70 artiklan mukainen keskeyttäminen tai rajoittaminen ei muodosta sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämistä tämän artiklan 1 ja 3 kohtaa ja 71 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa".

- Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nojalla 71 artiklan mukainen purkamisoikeuksien keskeyttäminen ei antanut toiselle osapuolelle oikeutta vedota irtisanomislausekkeeseen. Voimassa olevassa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei enää mainita 71 artiklan mukaista purkamisoikeuksien keskeyttämistä valtuutena, joka ei muodosta sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämistä. Tarkoittaako tämä, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdan mukaisesti 71 artiklan mukainen purkamisoikeuksien keskeyttäminen voi nyt antaa oikeuden vedota irtisanomislausekkeeseen?
- Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 3 kohdassa todetaan, että pelkkä kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimi ei saa antaa kenellekään mahdollisuutta turvautua irtisanomislausekkeeseen. Mikä on näin ollen 68 artiklan 5 kohdan sanamuodon "71 artiklan [1 kohtaa] sovellettaessa" lisäarvo verrattuna 68 artiklan 3 kohtaan?
- Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdassa viitattiin 71 artiklaan kokonaisuudessaan, kun taas voimassa olevan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdassa viitataan vain 71 artiklan 1 kohtaan. Enää ei siis viitata 71 artiklan 2 kohtaan. Direktiivin 71 artiklan 2 kohtaa sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tytäryrityksen kanssa tehtyyn sopimukseen. Tarkoittaako tämä, että tytäryrityksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeuksien keskeyttäminen voi muodostaa sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämisen?
- Ensimmäisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdassa todettiin, että keskeyttäminen tai rajoittaminen ei saa muodostaa sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämistä kyseisen artiklan 1 ja 2 kohtaa sovellettaessa. Voimassa olevassa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä viittaus 2 kohtaan on korvattu viittauksella 3 kohtaan. Enää ei siis viitata 2 kohtaan (joka liittyy kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyihin). Tarkoittaako tämä, että kolmannen maan kriisinratkaisu voi muodostaa sopimusvelvoitteiden täyttämättä jättämisen?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 3 kohdassa esitetään periaate, jonka mukaan pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei voida katsoa syyksi purkaa sopimusta tai toteuttaa muita vastaavia toimenpiteitä. Se edellyttää kuitenkin, että sopimuksen mukaiset velvoitteet täytetään edelleen. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdan tarkoituksena on varmistaa, että tietyt toimet, jotka kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osalta ja jotka pakottavat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön jättämään tietyt sopimuksen mukaiset velvoitteet – esim. moratorio – täyttämättä, ei katsota pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 3 kohdan mukaisesti täyttämättä jättämiseksi, koska sillä voitaisiin muutoin perustella sopimuksen purkamisen.

Ensimmäisessä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä lueteltiin 68 artiklan 5 kohdan mukaisissa toimissa myös purkamisoikeuksien keskeyttäminen 71 artiklan mukaisesti. Direktiivin 71 artiklassa annetaan kriisinratkaisuviranomaiselle nimenomaisesti valtuudet keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön vastapuolen oikeus purkaa sopimus.

Direktiivillä (EU) 2019/879 muutettiin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohtaa siksi, ettei ollut mitään syytä sisällyttää purkamisoikeuksien keskeyttämistä tähän toimien ryhmään. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdan säännös liittyy kriisinratkaisuviranomaisen toimiin, joilla pakotettaisiin laitos jättämään tietty velvoite täyttämättä. Näin ei ole pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 71 artiklassa, jolla sen sijaan estetään laitoksen vastapuolta purkamasta sopimusta. Kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää tätä valtuutta, se ei pakota laitosta jättämään velvoitetta täyttämättä, joten ei ole tarpeen selkeyttää, että se ei muodosta täyttämättä jättämistä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklaa sovellettaessa.

Tämän perusteella esitettyihin kysymyksiin vastataan seuraavasti:

- Ei ole oikein todeta, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdan mukaisesti 71 artiklan mukainen purkamisoikeuksien keskeyttäminen voi antaa oikeuden vedota purkamislausekkeeseen. Muutoksen tarkoituksena on vain poistaa viittaus purkamisoikeuksien keskeyttämisestä koskevan valtuuden käyttöön yhtenä olosuhteena, joka muodostaisi täyttämättä jättämisen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 3 kohtaa sovellettaessa.
- Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdan ilmaisin "71 artiklan [1 kohtaa] sovellettaessa" lisäarvo on siinä, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 3 kohta sisältää yleisen kiellon (lähtökohtaisesti) vedota sopimuksen purkamiseksi pelkästään siihen, että laitos on kriisinratkaisun kohteena. Tämä säännös ei kuitenkaan vaikuta osapuolen oikeuteen purkaa sopimus muista syistä kuin siitä, että laitos on

kriisinratkaisun kohteena. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 71 artiklassa säädetään siksi kriisinratkaisuviranomaisen lisävaltuuksista estää nimenomaisesti osapuolta purkamasta sopimusta mistä tahansa syystä mutta vain rajoitetuksi ajaksi. Kumpakaan säännöstä voi kuitenkin käyttää vain, jos laitos täyttää velvoitteensa. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin sanamuodoilla on tarkoitus varmistaa, että lykkäykset tai muut asiaankuuluviissa säännöksissä mainitut valtuudet eivät muodosta täyttämättä jättämistä sovellettaessa joko pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohtaa tai 71 artiklaa.

- Se, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdasta on poistettu viittaus direktiivin 71 artiklan 2 kohtaan, ei tarkoita, että tytäryrityksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeuksien keskeyttäminen voi muodostaa sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämisen. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 5 kohdassa viitataan nyt vain 71 artiklan 1 kohtaan, koska täyttämättä jäämistä koskeva asiaankuuluva sanamuoto on vain kyseisessä kohdassa. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tytäryrityksen vastapuolen purkamisoikeudet keskeytetään, kyseisen sopimuksen purkamista ei pitäisi perustella myöskään sopimusosoikeuksien täyttämättä jäämisellä.
- Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 2 kohdassa ei säädetä lisäkiellosta kolmannen maan viranomaisten käyttämien valtuuksien osalta. Siinä todetaan pelkästään, että kyseisen viranomaisen toimet muodostaisivat kriisinhallinta- tai kriisinehkäisytoimen, jos ne tunnustettaisiin. Siinä tapauksessa purkamisoikeuksien poissulkemista sovellettaisiin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 68 artiklan 1 ja 3 kohdan (joissa nimenomaisesti viitataan kriisinhallinta- tai kriisinehkäisytoimiin) perusteella. Siksi niihin viittaaminen on riittävää ja asianmukaista.

I. KYSYMYKSET KRIISINRATKAISUN LYKKÄÄMISVALTUUKSIEN TUNNUSTAMISESTA SOPIMUKSISSA

67. Kysymys (71 a artikla)

Direktiivin 71 a artiklan soveltamisala rajoitetaan rahoitus sopimukseen. Voisivatko jäsenvaltiot laajentaa kansallista täytäntöönpanoa koskevassa laissaan 71 a artiklan soveltamisalaa kattamaan kaikki muut sopimukset?

Vastaus

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä on kyse yhdenmukaistamisen vähimmäistasosta, ja jäsenvaltioille annetaan mahdollisuus antaa säädöksiä, jotka ovat tiukempia kuin direktiivissä esitetyt tai joilla täydennetään niitä. Se kuitenkin edellyttää, että säännöksiä sovelletaan yleisesti eivätkä ne ole ristiriidassa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin ja sen perusteella (1 artiklan 2 kohdan mukaisesti) annettavien delegoitujen säädösten ja täytäntöönpanosäädösten kanssa.

Jäsenvaltiot voivat siis laajentaa 71 a artiklan soveltamisalaa kaikkiin sopimuksiin.

68. Kysymys (71 a artiklan 3 kohta)

Direktiivin 71 a artiklan 3 kohdassa määritetään, milloin 71 a artiklan 1 kohtaa on sovellettava, ja viitataan kahteen edellytykseen. Pitäisikö nämä edellytykset täyttää yhtä aikaa vai onko niiden täyttäminen vaihtoehtoisia?

Vastaus

Molemmat edellytykset on täytettävä yhtä aikaa.

Näiden edellytysten tarkoituksena on saada selville sopimukset, jotka joko allekirjoitetaan tai joita muutetaan säännöksen voimaantulon jälkeen edellyttäen, että niiden nojalla voitaisiin käyttää joitakin 33 a, 69, 70 tai 71 artiklan nojalla säädettyjä valtuuksia tai soveltaa 68 artiklaa (jos niihin sovellettaisiin jonkin jäsenvaltion lainsäädäntöä).

Samalla kuitenkin katsotaan, että 71 a artiklan 3 kohdan b alakohdan sanamuotoa olisi tulkittava kattavasti, jotta sen tehtävistä ja perusteista voitaisiin pitää kiinni. Säännöksessä viitataan sopimukseen, joissa määrätään sopimuksen purkamisoikeuden käytöstä tai oikeuksista vakuusoikeuksien täytäntöönpanoon, minkä osalta sovellettaisiin 33 a, 68, 69, 70 tai 71 artiklassa säädettyjä valtuuksia. Kattava tulkinta soveltuisi 68, 70 ja 71 artiklan valtuuksien käyttöön, koska niiden nojalla kriisinratkaisuviranomainen voi keskeyttää purkamisoikeudet tai oikeudet vakuutusosoikeuksien täytäntöönpanoon, mistä voidaan määrätä asianomaisissa sopimuksissa. Direktiivin 33 a ja 69 artiklassa (keskeyttämisoikeudet) puolestaan säädetään kriisinratkaisuviranomaisen valtuuksista keskeyttää minkä tahansa sopimuksen maksu- tai toimitusvelvoitteet. Vaikka siis valtuuksien ensimmäistä ryhmää sovelletaan vain sopimuksiin, joihin sisältyy purkamisehto / vakuutusosoikeuksien täytäntöönpanoehto, 33 ja 69 artiklaa sovelletaan kaikkiin sopimuksiin, joissa määrätään maksu- tai toimitusvelvoitteesta.

Direktiivin 71 a artiklan 3 kohdan b alakohdan ensimmäisen virkkeen sanamuotoa pitäisi siksi tulkita kattavasti, ja siihen pitäisi sisältyä säännöksen soveltaminen kaikkiin edellä tarkoitettuihin sopimuksiin.

J. KYSYMYKSET MAKSU- JA SELVITYSJÄRJESTELMIÄ KOSKEVASTA DIREKTIIVISTÄ

69. Kysymys (2 artiklan 1 kohdan a alakohta)

Direktiivin (EU) 2019/879 2 artiklan 1 kohdan a alakohdalla korvataan maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin 2 artiklan f alakohta seuraavasti: "f) 'osallistuja' tarkoittaa laitosta, keskuksena toimivaa vastapuolta, selvitysosapuolta, selvitysyhteisöä, järjestelmän ylläpitäjää tai asetuksen (EU) N:o 648/2012 17 artiklan nojalla toimiluvan saaneen keskuksena toimivan vastapuolen määritysosapuolta". Tarkoittaako tämä, että maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin 2 artiklan f alakohdan kolmannen alakohdan vaihtoehto ei ole enää voimassa? Kyseinen vaihtoehto kuuluu seuraavasti: "Jäsenvaltio voi päättää, että tätä direktiiviä sovellettaessa epäsuoraa osallistujaa voidaan pitää osallistujana, jos se on perusteltua järjestelmäriskin takia. Mikäli epäsuora osallistuja katsotaan osallistujaksi järjestelmäriskin perusteella, tämä ei rajoita sen osallistujan vastuuta, jonka kautta epäsuora osallistuja suorittaa siirtomääräykset järjestelmään."

Vastaus

Direktiivin (EU) 2019/879 johdanto-osan 33 kappaleessa todetaan seuraavaa:

"(33) Jotta varmistetaan, että eri säädöksissä käytetyt termit tulkitaan yhdenmukaisesti, on aiheellista sisällyttää direktiiviin 98/26/EY Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 648/2012 (11) käyttöön otetut määritelmät ja käsitteet 'keskusvastapuoli' ja 'osallistuja'."

Maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin 2 artiklan f alakohtaa muutettiin siksi, että direktiiviin voitiin sisällyttää asetuksessa (EU) N:o 648/2012 käytettävät määritelmät ja käsitteet, kuten "keskusvastapuoli" tai "määritysosapuoli", muuttamatta säädettyjä voimassa olevia kansallisia vaihtoehtoja. Vaikka maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevan direktiivin 2 artiklan f alakohdan kolmannen alakohdan teksti ei ole enää voimassa, se ei vaikuta näkyvän siihen liittyvässä johdanto-osan kappaleessa ilmaistussa lainsäädännöllisessä aikomuksessa.